

ΕΣΤΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ
ΑΛΥΡΙΩΤΟΥ
ΑΥΞΩΝ ΑΡΙΘ.

ΤΟΜΟΣ ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

1886

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 5 - ΔΕΔΕΜΕΝΟΣ ΔΡ. 8

N. A. G.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μαγροπούλη
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΛΑ

ΑΘΗΝΗΣ

Γ. ΚΑΣΔΟΝΗΣ, ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Γραφείον της Έστιας: Έπι της οδού Σκαδίου, αριθ. 32.

1886

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος ΚΑ΄

Ἐπιμέλειαν ἔχει ὁ Ἰατρός Σβαρμeyer. — Ἐπιμέλειαν ἔχει ὁ Ἰατρός Σβαρμeyer. — Ἐπιμέλειαν ἔχει ὁ Ἰατρός Σβαρμeyer.

4 Μαΐου 1886

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ ΤΗΣ ΚΥΝΘΙΑΣ

(Μυθιστόρημα Ἰουλίου Βέρν και Ἀνδρέου Λωρῆ)

[Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου.]

[Ἐνέχεια· Βλ. σελ. 257]

Ἐν Στεκλίμῃ ἐπίσης, ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ ἰατροῦ Σβαρμeyer, περὶ τοῦ αὐτοῦ θέματος ἐγένετο λόγος τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων. Τὴν ἰστίαν ἐκείνην ἔληγεν ἡ προθεσμία τοῦ μεταξὺ τοῦ Βρέδεξορδ και τοῦ ἐπιφανοῦς φίλου του στοιχήματος, οὐ κριτής, ὡς εἶπομεν, ἦτο ὁ καθηγητὴς Χόσττετ.

Ἄπο ἦτο ἐπὶ τῶν ὅσπε λέξις εἶχε λεχθῆναι ὑπὸ τῶν δύο ἀντιπάλων περὶ τοῦ στοιχήματος. Ὁ ἰατρός ἐξηκολούθει ἐπιμόνως τὰς ἐρεῦνας αὐτοῦ ἐν Ἀγγλίῃ, ἔγραφεν εἰς τὰ ναυτικά πρακτορεῖα, ἐπολλυπλασίαζε τὰς γνωστοποιήσεις ἐν ταῖς ἐφημερίδων, ἀλλὰ δὲν ὠμολόγει ὅτι πάντες οἱ ἀγῶνες αὐτοῦ ἀπέβαινον ἄγονοι. Ὁ δὲ Βρέδεξορδ ἀπέριγχνεν ἐξ ὑπάτης ἀβροφροσύνης νὰ φέρῃ τὸν λόγον ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀρκούμενος, βέβαιος εὐρίσκειν εὐκαιρίαν, νὰ ρίπτῃ εἰς τὸ μέσον ὑπαντιγμὸν τινα περὶ τῆς ὠραιότητος τοῦ ἀντιπάλου τοῦ Πλίνιου, τοῦ ἐκ τῶν πειστηρίων τοῦ Ἄλδου Μανουτίου ἐξεληθόντος.

Μόνον δὲ ἐκ τῆς πανουργίας μεθ' ἧς ἐπληττε δὲ τῶν δακτύλων τὴν ταμβακοθήκην του τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἠναγκάζετο τις νὰ σκεφθῆ ὅτι τοιαυτὸν περίπου ἐμερμήριζε κατὰ φρένα ὁ δικηγόρος:

— Αὐτός ὁ Πλίνιος δὲν θὰ εἶνε διόλου ἄσχημα μεταξὺ τοῦ Κοϊντιλιανοῦ μου τῆς πρώτης ἐκδόσεως τῆς Βενετίας και τοῦ Ὁρατίου μου τῶν ἀδελφῶν Ἐλζεβίρ μετὰ τὰ μεγάλα περιθώρια και τὸν σινικὸν χάρτην.

Ὅτι τὸν τούλαχιστον ἠρμήνευεν ὁ ἰατρός τὸν μὲν ἐκείνον, ἔχοντα τὸ ἐξαιρετικὸν προνόμιον νὰ ἐπιβῆ ἐν σφόδρα τὰ νεύρα αὐτοῦ. Τὰς ἐσπέρας ἐκείνας ἐδείκνυτο ἐξαιρετικῶς ἀμείλικτος εἰς τὸ σκεπτεῖν και οὐδὲν συνεχώρει εἰς τοὺς συμπαικτοράς του.

Ὁ χρόνος ἐν τούτοις ἐξηκολούθει τὴν πορείαν του και εἶχε φθάσῃ τέλος ἡ ὥρα καθ' ἣν τὸ ζήτημα ἔπρεπε νὰ ὑποβληθῆ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ καθηγητοῦ Χόσττετ.

Ὁ ἰατρός Σβαρμeyer εἰσηγήσατο τούτο μετὰ παρησίας. Μόλις ἡ Κάζα ἀφῆκεν αὐτὴν μόνον μετὰ τῶν δύο φίλων του ὠμολόγησεν αὐτοῖς, ὅπως δι' ἐπιστολῆς εἶχεν ἤδη ὠμολογήσῃ πρὸς τὸν Ἐρσεβον, τὴν πλήρη τῶν ἐρευνῶν του ἀποτυχίαν. Οὐδὲν διεφώτισεν ἔκτοτε τὸ περιβάλλον τὴν καταγωγὴν τοῦ Ἐρικ μυστήριον, ὁ δ' ἰατρός, ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ, ἠναγκάζετο νὰ συμπεράσῃ ὅτι τὸ μυστήριον ἐκείνο ἐφάνετο αὐτῷ ἀδύνατον νὰ διαλευκανθῆ.

— Ἐν τούτοις, ἐξηκολούθησε, θὰ ἦν ἄδικος πρὸς ἐμὲ αὐτὸν, ἀν δὲν ἐδήλου μετὰ τῆς αὐτῆς εὐκρινείας ὅτι θὲν νομίζω διόλου ὅτι ἔχασα τὸ στοιχίμα. Δὲν ἐπανεύρον τὴν οἰκογένειαν τοῦ Ἐρικ, εἶνε ἀληθές· ἀλλ' αἱ πληροφορίες τὰς δόποιας συνέλεξα ἐνισχύουσι μᾶλλον ἢ ἀναιροῦσι τὸ συμπέρασμα μου. Ἡ Κυνθία εἶνε ἡ ἦτο ἀνεκτιρητῶς ἀγγλικὸν πλοῖον, καθόσον δεκαεπτὰ τοιαῦτα εἶνε ἐγγεγραμμῆν εἰς τὸν Νηογώμονα τοῦ Λόυδ. Τὰ ἐθνογραφικὰ χαρακτηριστικὰ μένουσι προφανέστατα τὰ αὐτά, κελτικὰ ὡς και πρότερον. Ἡ ὑπόθεσίς μου λοιπὸν περὶ τῆς ἐθνικότητος τοῦ Ἐρικ δὲν παραβάλλεται πρὸς ἀπὸ τῆς ἐρεῦνας ταύτας. Τώρα, ὑπέροπε, εἶμαι βέβαιος ὅτι εἶνε Ἴρλανδός, ὡς τὸ εἶχον προμνητεύσῃ πρὸς δύο ἐτῶν. Ἀλλὰ, ἐννοεῖτε, ὅτι δὲν δύναμαι ν' ἀναγκάσω τὴν οἰκογένειάν του νὰ φανερωθῆ ἀνακτῆ ἔχῃ λόγους νὰ μὴ θέλῃ ἢ ἀν' ἐξηφανίσθῃ!... Ἴδού, φίλε μου Χόσττετ, τί εἶχον νὰ εἶπω. Τώρα εἰς ὑμᾶς ἀπόκειται ν' ἀποφανθῆτε ἐν ὁ Κοϊντιλιανός τοῦ φίλου μου Βρέδεξορδ πρέπει νομίμως νὰ μετενεχθῆ εἰς τὴν βιβλιοθήκην μου.

Ὁ δικηγόρος μετὰ τοὺς λόγους τούτους, εἰτινες προξένησαν εἰς αὐτὸν μεγίστην ἐπιθυμίαν νὰ γελάσῃ, ἐξηπλώθη ἐπὶ τῆς ἔδρας αὐτοῦ, κινῶν ἠρέμα τὴν χεῖρα ὡς νὰ ἤθελε νὰ διαμαρτυρηθῆ· εἶτα δὲ προσήλασε τοὺς μικροὺς σπινθηροβόλους ὀφθαλμοῦς του ἐπὶ τοῦ καθηγητοῦ Χόσττετ, ὅπως ἴδῃ πῶς ἐμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ διλήμματος.

Ὁ καθηγητὴς Χόσττετ δὲν ἐδείξε τὸσσην ἀμηχανίαν ὅσσην ὑπέθετεν ὁ φίλος του. Ἀρμηγανῶν θὰ ἐφάνετο μόνον ἀν' ἀκαταμάχητος τις ἀπόδειξις ὑπὸ τοῦ ἰατροῦ προσαγομένη ἐπιβόλλεν εἰς αὐτὸν τὴν ὀδυνηρὰν ἀνάγκην ν' ἀποφανθῆ ὑπὲρ τοῦ ἐνός ἢ

του έτέρου διότι ένεκα του συναιτού και αναποφασίστου χαρακτηρός του ο καθηγητής προύτιμα πάντοτε τής άορίστους λύσεις. Έν ταιούταις περιπτώσεσιν ήτο έξοχος και άπαράμιλλος εις το δεικνύνειν έναλλάξ και τής δύο του πράγματος άπόψεις και πλέειν έν τή άοριστία ως ο ίχθύς έν τω ύδατι. Τήν έσπέραν δ' έμείνην έφάνη όντως άξιος εκουτού.

— Αναμφισβήτητον ειπε, ειπε σείων τήν κεφαλήν, ότι ή ύπερξεις δεκαεπτά πλοίων φερόντων το όνομα *Κυρθία* εινε σπουδαίον τεκμήριον ύπερ του συμπεράσματος του διαπρεπούς φίλου μας. Το τεκμήριον τούτο, συνδεόμενον και προς τή έθνογραφική χαρακτηριστικά του παιδιου, έχει βεβαίως μεγάλην βαρύτητα και δέν διατάζω να ειπω ότι μοι φαίνεται σχεδόν πειστικόν. Δέν δυσκολεύομαι μάλιστα να ήμολογήσω ότι αν έπρόκειτο να εκφράσω ιδίαν μου γνώμην περί τής έθνικότητας του Έρικ, ή γνώμη αυτή θα ήτο ή εξής: αι πιθανότητες πάσαι εινε ύπερ τής Ιρλανδικής καταγωγής!... Αλλ' από τής πιθανότητας μέχρι τής βεβαιότητας ύπάρχει μεγάλη άπόσταση, νομίζω δε ότι απαιτείται βεβαιότης δια ν' άποφασισθ τισ περι του έν λόγω ζήτηματος. Όσον μεγάλα και αν εινε αι ύπερ τής γνώμης του Σβαρουεγκρόνα πιθανότητες, ο Βρέδεζορδ δύναται ν' άντιτάξη ότι έλλείπει ή πλήρης άποδείξις. Δέν βλέπω λοιπόν κανένα άποχρώντα λόγον να δηλώσω ότι ο Ιατρός εκέρδησε τον Κοίντιλιανόν όπως ούδέ ότι ο άντίπαλός του εκέρδησε τον Πλίνιον. Κατ' έμην γνώμην, επειδή το ζήτημα μένει άλυτον, το στοιχείον καταργείται, και τούτο εινε, νομίζω, άρκετώς ευχάριστος λύσις και δια τούς δύο σας.

Όπως πάσαι αι συνδιαλλακτικαί άποφάσεις, ή του καθηγητού Χόστετ εις ούδέτερον τών ένδιαφερομένων εύηρέστησεν.

Ο Ιατρός έποίησε δια του κάτω χείλους μορφωμένην σαφώς εκφράζοντα τήν δυσαρέσκειάν του. Ο δε Βρέδεζορδ ήνωρθώθη βιαίως, κραυγάζας.

— Σας παρακαλώ, κύριε Χόστετ, μη έξαγετε τόσον βιαστικόν το συμπεράσμα σας!... Επειδή ο Σβαρουεγκρόν, λέγετε, δέν άπέδειξεν έπικρώς το γεγονός, το όποιον άλλως σας φαίνεται πιθανόν, δέν δύνασθε ν' άποφανθήτε ποίος εξ ήμών εκέρδησεν. Αλλά τί θ' άπαντήσητε αν έγω σας άποδείξω εδών και άμέσως ότι ή *Κυρθία* δέν ήτο διόλου άγγλικόν πλοίον;

— Τί θ' άπαντήσω; ειπεν ο καθηγητής, ταρχαίεις εκ τής αιφνιδίας εκείνης επιπέσεως... Σας βεβαιώ, ούτ' έγω δέν το ειξέυρω. Ολ' ιδω, θα έξετάσω το ζήτημα ύπό πάσας τής ίπόψεις, και...

— Ιδού, έξετάσατέ το όσον θέλετε! ειπεν ο δικηγόρος και είσαγαγών τήν δεξιάν χείρα εις το έσωτερικόν θυλάκιον του επενδύτου του έλαβε το χαρτοφυλάκιον αυτού, άφ' ου έξέβαλεν

έπιστολήν περιεχομένην εις έν τών κειμένων εκεινων περιβλημάτων, άτινα εκ πρώτης όψεως μαρτυρούσι τήν άμερικανικήν αυτών καταγωγήν. Ιδού άναγνώσατε! ειπε, θείς τήν επιστολήν ταύτην ύπό τή όρματα του Ιατρού, όστις άνέγνω γυγανούξ τή φωνή:

Προς τον κύριον Βρέδεζορδ δικηγόρον, εις Στοκόλμην.

Νέα Υόρκη, 27 Οκτωβρίου.

Κύριε, άπαντών εις τήν από 4 τρέχοντος τιμίας σας, σπειδω να σας γνωστοποιήσω τή έπόμενα: 1) Έν πλοίον όνομαζόμενον *Κυρθία*, έχον πλοίαρχον τον Βάρτωνα και άνήκον εις τήν γενικήν έν Καναδά μεταγωγικήν εταιρίαν ένκυγήσεν αυτανδρον άκριβώς πρό δεκαεσσάρων έτών επί τής παραλλήλου των Φεροών νήσων.

2) Το πλοίον τούτο ήτο ήσφαλισμένον εις τήν Γενικήν των άτμοπλοίων ήσφαλιστικήν εταιρίαν (General Steam navigation insurance company) τής Νέας Υόρκης άντι τριών εκατομμυρίων όντακοσίων χιλιάδων δολαρίων.

3) Επειδή ή εξαφάνισις τής *Κυρθίας* έμεινε άνεξηγήτος, τα δε αίτια του ναυαγίου δέν έδικαιολογήθησαν έπαρκώς εις τήν *Άσφαλιστικήν* εταιρίαν, προέκυψε δική ήν άπώλεσαν οι ιδιοκτήται του ήθηέντος πλοίου.

4) Η άπώλεια τής δικής ταύτης επήνεμα τήν διάλυσιν τής έν Καναδά μεταγωγικής εταιρίας, μη ύφισταμένης από ένδεκα έτών.

Αναμένων νέας διαταγάς, σας παρακαλώ, κύριε, να δεχθήτε τήν ελικρινή διαβεβαίωσιν τή προς ύμας ύπολήψεώς μου.

Ιερεμίας Σμιθ ούάλλερ και Σ. πράκτορες.

— Λοιπόν, πώς σας φαίνεται; ήρώτησεν ο κύριος Βρέδεζορδ, εύθις ως ο Ιατρός έπέρανε τήν άνάγνωσίν του. Όμολογεíte ότι έχει άξίαν αυτό το έγγραφον;

— Το ήμολογώ εύχαρίστως, άπεκρίθη ο Ιατρός. Αλλά πώς διάβολο κατωρθώσατε να τί βάλετε εις το χέρι;

— Άπλούστατα. Τήν ήμέραν καθ' ήν μου άμιλήσατε περί τής *Κυρθίας* ως περί πλοίου κατ' άνάγκην άγγλικού, μου επήλθεν άμέσως κατά νοϋν ότι παρά πολύ περιωρίζατε τον κύκλον των έρευνών σας, και ότι το πλοίον ήτο πολύ δυνατόν να εινε και άμερικανικόν. Ιδών ότι ο καιρός παρήρχετο και δέν κατωρθώνατε ήσαι έσκέφθην να γράψω εις Νέαν Υόρκην. Μετά τήν τρίτην μου επιστολήν έλαβον αυτήν τήν άπάντησιν. Το πράγμα εινε άπλούστατον, ως βλέπετε, αλλά δέν νομίζετε ότι μου έξασφαλή

έκασφισθητός πλέον τήν κυριότητα του Πλίνιον σας!

— Το συμπεράσμα σας μου φαίνεται βεβαιωμένον! άντείπειν ο Ιατρός άναγινώσκων αυτίς τήν επιστολήν έν σιγή ώσει εξήτει νέα επιχερήματα προς ύποστήριξιν τής γνώμης του.

— Τι ένοείτε βεβαιωμένον; άνέκραξεν ο δικηγόρος. Σας άποδεικνύω ότι το πλοίον ήτο άμερικανικόν, ότι έναυάγησεν επί τής παραλλήλου των Φεροών νήσων, πλησίον των νορθηγικών άκτών, ακριβώς τήν εποχήν ήτις συμφωνεί προς τήν έλευσιν του παιδιου και δέν πείθεσθε περί τής πλάνης σας!

— Διόλου! Σημειώσατε, ότι δέν άρνούμαι διόλου τήν μεγάλην άξίαν του έγγράφου σας. Άνακαλύψατε ότι δέν ήδυνήθην να άνακαλύψω έγω τήν αληθή *Κυρθία*, ήτις έναυάγησεν εις μικράν άπόστασιν από τας άκτάς μας ακριβώς τήν εποχήν τής εύρέσεως του παιδιου!... Αλλ' επιτρέψατέ μοι να σας παρατηρήσω ότι δια αυτά ίσα ίσα επικυρούσι τήν θεωρίαν μου. Διότι επί τέλους το πλοίον ήτο καναδικόν, δηλαδή άγγλικόν, επειδή δε το Ιρλανδικόν στοιχείον εινε άφθονον εις τον Καναδά, έχω του λοιπού ένα λόγον περισσότερο να είμαι βέβαιος ότι το παιδιον εινε Ιρλανδικής καταγωγής!

— Α! Αυτά έξάγετε από τήν επιστολήν μου! άνέκραξεν ο Βρέδεζορδ μάλλον δυσηρεστημένος ή όσον προσπαθεί να φανή. Και χωρίς άλλο, θα διασχιρίζεσθε άκόμη ότι δέν έχασατε τον Πλίνιον σας;

— Βεβαίως.

— Ίσως μάλιστα νομίζετε ότι έχετε και δικαιώματα τινα επί του Κοίντιλιανού μου.

— Δέν ειξέυρω, άλλ' έλπίζω ν' άποδείξω τή δικαιώματά μου ταύτα δι' αυτής ακριβώς τής άνακαλύψεώς σας, φθάσει να μου παραχωρήσετε μιαν άλλην προθεσίαν και ν' άνανεώσητε το στοιχείμα μας.

— Έστω! δέχομαι! Πόσον καιρόν θέλετε;

— Δύο έτη, και ως τέμα τής προθεσίμας μας ως έρίσωμεν τα μετά δύο έτη Χριστούγεννα.

— Συμφωνοι! άπεκρίθη ο Βρέδεζορδ. Αλλά σας βεβαιώ, έξοχώτατε, ότι θα κάμετε καλή να μου στείλετε άμέσως τον Πλίνιον σας!

— Δέν τώχω σκοπόν! Θα φαντάξη τόσον εύμορφα εις τήν βιβλιοθήκην μου εις το τάλας του Κοίντιλιανού σας!...

Z.

Η γνώμη τής Βάνδας.

Κατ' άρχάς ο Έρικ, έν τή πρώτη τής θυσίας όρμη, επεδόθη ολοφύχως εις το έργον του άλλίως προσπαθών πάση δυνάμει να λησμονήση ότι ίγνωρίσεν άλλον βιον. Πρώτος πάντοτε έγει-

ρόμενος, πρώτος ήτοιμάζε το άκάτιον του θετού πατρός του, και παρεσκευάζε τα πάντα. Αν ήτο νηνεμία, ο Έρικ έλάμβανε τής βαρείας κόπας, εκωπηλάτει ίσχυρώς, έφάνετο ότι επεζήτει τας μάλιστα τραχείας και επιμύχλους τών έργασιών. Ουδέν κατέβαλλεν αυτόν, ούτε ή μακρά διαμονή έν τή άμφιπέθμενι βυτινή έν ή άνναμίει ο άλλίους του όνίσκου όπως συλληφθη εις τήν Ιρμιάν αυτού ο ίχθύς, ούδέ αι ποικίλαι παρασκευαί εις ως ύποβάλλει αυτόν συλληφθέντα, έξάγων κατ' άρχάς μέν τήν γλώσσαν αυτού ήτις εινε γευστικωτάτη, ειτα δε τήν κεφαλήν, και μετά ταύτα τα όσα πρίν ρίψη αυτόν εις το Ιχθυοδοχείον όπου ταριχεύεται το πρώτον. Οιοιδήποτε και αν ήτο το έργον, ο Έρικ εξετέλει αυτό ού μόνον εύσυνειδήτως αλλά και μετά τινος πάθους. Η έπιμέλεια ήν κατέβαλλε και περί τας έλαχίστας του επαγγέλματος λεπτομερείας εξέπληττε τον γαλήνιον Όθωνα.

— Πώς θα έστενοχωριόσουν εκει πέρα 'ς τήν Στοκόλμη! τώ έλεγεν άφελώς ο άγαθός νεανίσκος. Μονίχα άμα αφήσης τήν άκρογαλιά και πάς εις τ' άνοικτά ζής αληθινά. Έξω από τήν θάλασσα τίποτε δέν σου άρσει.

Σμεδόν πάντοτε, όσάκις ή συνδιάλεξις έλάμβανε τήν τροπήν ταύτην, ο Έρικ έμενε σιωπηλός: ένιότε, τούναντιον, επελαμβάνετο αυτός του θέματος τούτου προσπαθών να πείση τον Όθωνα, ή μάλλον να πείση έαυτόν ότι ώραיותרά ζωή τής ιδικής των δέν υπήρχε.

— Κ' έγω έτσι θαρρώ! άπάνητα ο άλλος ήρέμα μειδιών.

Και ο δυστυχής Έρικ άπέστρεψε το πρόσωπον όπως πνίξη στεναγμόν τινα.

Το αληθές εινε ότι έθλίβετο βαθώς διότι εκκατέλιπε τας σπουδάς του, διότι έβλεπεν εκυτόν καταθεδικασμένον εις αυτόχρομα χειμωνακτικόν έργον. Ότε επήρχυντο εις αυτόν αι άκέφεις αυται κατέβαλλε πάσαν τήν ίσχύν αυτού όπως τής άπωθήση και άντεπάλασε κρατερώς κατ' αυτών. Αλλά μεθ' όλην τήν θέλησίν του, πικρία και Ολίψις κατεκυρίευσον αυτόν. Αλλ' επ' ούδενί λόγω θα ήνείχετο να μαντεύση τις τήν άποθάρρυνσίν του. Το επόμενον γεγονός, περί τας άρχάς του έαρος συμβάν, κατέστησεν όξυτέρων έτι τήν άνίαν του.

Τήν περί ής ο λόγος ήμέραν ο άλλίος και οι δύο υιοί του εργάζοντο δραστηρίως έν τω παραπήγματι προς στοιβάσιν των ταριχευθέντων όνίσκων. Ο ούρανός ήτο τεφρόχρους. Οι δύο νεανίσκοι μεθ' όλην τήν προθυμίαν αυτών παρτήρησαν ότι λίαν δυσχερές και όδυνηρά άπέβαινεν ή έργασία: θα έλεγε τις έν πάντα περί αυτούς έθάρρυνον πλέον του συνήθους και αυτού έτι του άτμοσφαιρικού άέρος συμπεριλαμβανομένου.

— Παράξενον Ι είπεν ο Έρικ, βόϊζον τ' αὐτιά μου ὡς νὰ ἤμην μέσα εἰς ἀερόστατον, εἰς ὕψος τεσσάρων ἢ πέντε χιλιάδων μέτρων.

Σχεδὸν δὲ ταυτοχρόνως ἢ ἕως αὐτοῦ ἤρξατο αἰμορροῦσα. Ὁ Ὄθων ἤρξατο ἡσθάνετο συμπτώματα, εἰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τὰ καθορίσῃ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀκριβείας.

— Νομίζω ὅτι τὸ βαρόμετρον θὰ κατέβη πολὺ! ἐξηκολούθησε λέγων ὁ Έρικ. Ἀνεῖλα καιρὸν νὰ τρέξω ἕως τοῦ Μαλαρίου, ὡς ἐπύγωνα νὰ τὸ ἴδω.

— Ἐχεις ἄρα καιρὸν θέλεις, ἀπεκρίθη ὁ Ὄθων. Κύττα ἢ δουλειά μας σχεδὸν ἐτελείωσα, καὶ ἂν τύχη καὶ ἀργήσῃ δὲν θὰ χαλάσῃ δὲ ὁ κόπμος, τὴν ἀποτελειώνω μοναχὸς μου!

— Καλὰ λοιπὸν, πηγαίνω, εἶπεν ὁ Έρικ. Τὶ νὰ σοῦ εἰπῶ, Ὄθων, δὲν εἰδέω δικαίᾳ αὐτῇ ἢ καταστάσει τῆς ἀτμοσφαιρῆς με ἀνησυχεῖ τόσον πολὺ!... Ὅσον ἤθελα νὰ ἔχῃ ἐπιστρέψῃ ὁ πατέρας!

Ἐνῶ διηυθύνετο πρὸς τὸ σχολεῖον συνήντησε κατ' ἄρδον τὸν Μαλάριον.

— Σὺ εἶσαι, Έρικ; εἶπεν ὁ διδάσκαλος. Χαίρω πολὺ ὅτι δὲν εἶσαι εἰς τὴν θάλασσαν!.. Δι' αὐτὸ ἀκριβῶς ἤρχομαι νὰ ἐρωτήσω!.. Τὸ βαρόμετρον ἔχει καταβῆ φοβερὰ ἐδῶ καὶ μισὴν ὥραν!... Ποτέ μου δὲν εἶδα ἄμοιον πρᾶγμα. Τώρα δείκνυει 718 χιλιοστατόμοια. Μεγάλην τρικυμίαν θὰ ἔχωμεν ἐξάπαντος.

Πρὶν περὰ τὸν λόγον αὐτοῦ ὁ Μαλάριος, βροντῆ τρομερᾷ, ἦν ἐπηκολούθησε συριγμὸς ἀπαίσιος διέσχισε τὸν ἀέρα. Ὁ οὐρανὸς καλυφθεὶς ἐν μιᾷ στιγμῇ πρὸς ἀνατολὰς ὑπὸ μελανοτάτης κηλίδος ἐγνωσθῆ πικταχόθεν μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος. Αἰφνης δὲ, μετὰ παρεμπροσῶσαν πλήρη σιγῆν, τὰ φύλλα τῶν δένδρων, τὰ κάρφη τῶν ἀχυρῶν, ἢ ἄμμος, οἱ χάλικες ἐσαυρώθησαν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους ὑπὸ τοῦ κατειγίζοντος ἀνέμου. Ἡ καταίγίς εἶχεν ἐπισκήψῃ.

Ἡ σφοδρότης αὐτῆς ἦτο φοβερὰ καὶ πρωτοφανής. Αἱ θύραι, τὰ παραθυρόφυλλα, ἐναγοῦ δὲ καὶ αὐταὶ αἱ στέγαι ἀφηρηπάγησαν ὡς περὰ. Οἰκοὶ κατέρρεον. Πάντα ἀνεξαίρετως τὰ παράπηγματα κατεκρημνίσθησαν ὑπὸ τῆς μανιώδους τοῦ ἀνέμου πνοῆς. Ἐν τῷ ὁμίσκῳ, συνήθως γαληναίῳ ὡς φρέαρ καὶ κατὰ τὰς δεινοτάτας τῶν τρικυμιῶν τοῦ πελάγους, πελώρια ὑψούντο τὰ κύματα θρυλούμενα κατὰ τῆς ἀκτῆς μετὰ δεινοῦ πατάγου.

Ὁ τυρῶν λυσιπαιδίως ἐπιπλῶν διήρκεσεν ἐπὶ ὥραν ὅλην, εἶτα δὲ παριστάθει ὑπὸ τῶν ὑψηλῶν ὄρεων τῆς Νορθηγίας ἐκ μέρους πρὸς νότον καὶ ἀπῆλθεν ὡς σαρώσῃ τὴν κεντρικὴν Ἰνδωπάγη. Ἐν τοῖς χρονικοῖς τῆς μετεωρολογίας, εἰμεινεν ὡς εἰς τὸν ἐξαιρετικῶν καὶ καταστρεπτικῶν τῶν ἐξ ὅσον ποτὲ διήλθον τὸν Ἀτλαντικόν.

Οἱ φοβεροὶ τῆς ἀτμοσφαιρῆς σάλιοι προεγγέλλονται ἐπὶ τῶν χρόνων ἡμῶν ὑπὸ τοῦ τηλεγράφου. Ὄθεν οἱ πλείστοι τῶν λιμένων τῆς Ἑυρώπης εἶδα ποιηθέντες διὰ τοῦ σύμματος εἶχον εὐτυχῶς προλάβῃ νὰ σημάνωσι τὸν κίνδυνον εἰς τὰ ἀποπλέοντα ἢ μὴ ἀσφαλῶς ἠγκυροβολημένα πλοία. Τὰ δυστυχῆματα λοιπὸν προελήφθησαν ἐν τινι μέτρῳ. Ἄλλ' ἐπὶ τῶν ἀποκέντρων ἀκτῶν, ἐν τοῖς χωρίοις τῶν ἀλιέων καὶ ἐν τῷ πελάγει τὰ ναυάγια ὑπερέβησαν πάντα ὑπολογισμὸν. Τὸ γραφεῖον τοῦ Νηογνώμονος καὶ τὸ τοῦ Λόυδ ἐν Γαλλίᾳ ἐσημείωσαν ὑπὲρ τὰ ἑπτακόσια τριάντα.

Ἡ πρώτη σκέψις ἀπάσης τῆς οἰκογενείας τοῦ Έρσεβον, ὡς καὶ χιλιάδων ἄλλων οἰκογενειῶν ἀλιέων, τὴν ἀποφάδα ἐκείνην ἡμέραν, ἐστράφη ὡς εἰκός, πρὸς τοὺς ἐν τῇ θαλάσῃ οἰκέτους. Ὁ Έρσεβον συνήθως ἠλέυσεν εἰς τὴν δυτικὴν ἀκτὴν ἀρουσίντως μεγάλῃς νήσου, κειμένης δύο περίπου μιλίας ἀπὸ τοῦ στομίου τοῦ ὁμίσκου, ἐκείνης ἀκριβῶς παρ' ἣν εἶχε σώσῃ νήπιον τὸν Έρικ. Ἡλιζὸν, ὡς ἐκ τῆς ὥρας καθ' ἣν ἐπέσκηψεν ἢ καταίγίς, ὅτι εἶχε προφθάσῃ νὰ σωθῇ, ἔστω καὶ προσπαράσων τὸ ἀκάτιον αὐτοῦ εἰς τὴν χθαμαλὴν καὶ ἀμμώδη ἀκτὴν. Ἄλλ' ἐκ τῆς μεγάλης αὐτῶν ἀνησυχίας ὁ Έρικ καὶ ὁ Ὄθων δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀναμεινῶσι μέχρις ἐσπέρας ὅπως ἐξελέγξωσι τὸ βásiμον τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Μόλις ὁ ὁμίσκος ἀνέλαβε τὴν συνήθη γαλήνην, μετὰ τὴν παράδον τῆς θυέλλης, ἐπεισαν γείτονα τινα νὰ τοῖς δανεῖσῃ τὸ ἀκάτιόν του ὅπως μεταβῶσι πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ πατρός των. Ὁ Μαλάριος ἀπήτησεν ἐπιμόνως νὰ συνοδεύσῃ τοὺς νεανίσκους εἰς τὴν ἐξερευνησὶν ταύτην. Ἀπῆλθον λοιπὸν καὶ οἱ τρεῖς, ὑπὸ ἀγωνιώδους βλέμματος τῆς Κατρίνας καὶ τῆς θυγατρὸς τῆς προπεμφθέντες.

Πρὸ τοῦ ὁμίσκου ὁ ἄνεμος εἶχε κοπάσῃ ἄλλ' ἔπνεεν ἐκ δυσμῶν καὶ ὅπως ἐξέλιθωσι τοῦ στομίου ἐδέησε νὰ συστείλωσι τὸ ἱστίον καὶ προχωρήσῃσι κωπηλατοῦντες. Τοῦτο ἐπῆνεγκε βραδύτητα ὀλοκλήρου ὥρας.

Ἐξελθόντες τοῦ στομίου εὐρέθησαν κατέναντι ἀπροσοκῆτου κωλύματος. Ἡ καταίγίς ἐξηκολούθει μαινομένη ἐπὶ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τὰ κύματα θραυόμενα κατὰ τοῦ νησιδίου ὅπως φράττει τὴν εἴσοδον τοῦ ὁμίσκου τῆς Νορόης ἐσχημάτιζον δύο βεῖματα ἄτινα ἐνοούμενα ὄπισθεν τοῦ νησιδίου τούτου εἰσώρων εἰς τὸν μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ὁμίσκου πόρον ἀκατασχέτως. Ἦτο ἀδύνατον νὰ προχωρήσῃσι μόνον ἀτμάπλοον τι θὰ τὸ κατώρθου, δυσχερῶς δὲ καὶ τοῦτο ἄλλ' ἀσθενὲς ἀκάτιον ἐλαυνόμενον διὰ κωπῶν καὶ ἀντιπρωρον ἔχον τὸν ἄνεμον, τὴν ἠδύνατο νὰ πράξῃ. Ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποστρέψωσι εἰς τὴν Νορόην καὶ ἀναμεινῶσι.

Τὴν συνήθη ὥραν τῆς ἐπανόδου τῶν ἀκατιῶν δὲν ἐπαυήθηεν ὁ Έρσεβον. Ἄλλὰ δὲν εἶχεν ἐπαυήθη ὁμοίως οὐδεὶς τῶν μεταδάντων εἰς ἀλιεῖαν τὴν ἡμέραν ἐκείνην. Πιθανώτερον λοιπὸν ἦτο ὅτι κινὸν τι κώλυμα ἐκράτησεν αὐτοὺς ἐκτὸς τοῦ ὁμίσκου ἢ ὅτι δυστύχημά τι ἐπῆλθεν. Ἐν τούτοις ὀλιγοτάτη παρήλθεν ἡ ἐσπέρα ἐν τοῖς οἰκίαις ἐξ ὧν ἐλειπέ τις τῶν οἰκείων. Ἐφ' ὅσον δὲ προῦκρει ἢ νοξ καὶ οἱ ἀπάντες δὲν ἐπίστρεψον, ἡ ἀγωνία ἐπετείνετο· ἐν τῷ οἰκίσκῳ τοῦ Έρσεβον οὐδεὶς κατεκλιθῆ. Διῆλθον τὰς μακρὰς τῆς προσδοκίας ὥρας περὶ τὴν πυρὰν τῆς ἐστίας ἐν σιγῇ καὶ ἀγωνίᾳ.

Ἡ ἡμέρα τὸν Μάρτιον ἔρχεται βραδέως ἐν ταῖς βραδείαις ταύταις χώραις. Ἐκείνη ἀνέτειλε διαυγὴς καὶ καθαρὰ τοῦλάχιστον ὁ ἀπόγειος ἄνεμος ἔπνεε πρὸς τὸ πέλταγος, ὅθεν ὑπῆρχεν ἐλπίς νὰ διαβῶσι τὸν πόρον. Ἀληθῆς στολισκός ἀκατιῶν, ἀποτειλούμενος ὑπὸ πάντων σχεδὸν τῶν εὐρισκομένων διαθεσίμων εἰς Νορόην, ἠτομαζέτο ν' ἀποπείσῃ πρὸς ἀναζήτησίν των, ὅτε ἀνηγγέλη ὅτι πολλὰ πλοίαρκα ἤρχοντο, ἄτινα πράγματι μετ' ὀλίγον ἀφίκοντο εἰς τὸ χωρίον.

Ἦσαν τὰ τὴν προτεραιαν πρὸ τοῦ τυρῶνος ἀναγορήσαντα πάντα ἐκτὸς τοῦ ἀκατιοῦ τοῦ Έρσεβον.

Οὐδεὶς ἠδυνήθη νὰ παρασχῇ πληροφορίαν τινα περὶ αὐτοῦ. Καὶ τοῦτο δ' ἔτι ὅτι δὲν ἐπίστρεψε μετὰ τῶν ἄλλων κηθίστα μᾶλλον ἀνησυχαστικὴν τὴν ἐξείρεται ταύτην, διότι πάντες οἱ ἀλιεῖς δεινῶς εἶχον κινδυνεύσῃ. Οἱ μὲν εἶχον καταληφθῆ ὑπὸ τοῦ τυρῶνος καὶ ἐρρίθησαν εἰς τὴν ἀκτὴν ἴσῳ τὰ πλοίαρκα τῶν ἐξώκειαν. Ἄλλοι ἠδυνήθησαν νὰ καταφύγῃσι εἰς μυζὸν τινα μὴ ἐκτεθειμένον εἰς τὴν καταίγίδα. Ὀλίγοι δ' ἔπνεον εὐρεθῆ εἰς τὴν ξηρὰν τὴν κρίσιμον ἐκείνην στιγμῆν.

Ἀπερασίθη ὅπως ὁ ἔτομος ἦδη πρὸς ἀπόλειαν στολισκός μεταβῆ πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ ἀπίντου. Ὁ Μαλάριος ἠθέλησε καὶ πάλιν νὰ συμπράτῃ τῆς ἐξερευνήσεως μετὰ τοῦ Έρικ καὶ τοῦ Ὄθωνος. Μεγάλος μὸς τις κερτινοβέτων καταφανῆ σημεῖα ἀνησυχίας δείκνυον ἔτι τῆς ἡμέρας νὰ συνεπιθῇ τοῦ ἀκατιοῦ των. Ἦτο ὁ Κλάας, ὁ γροιλανδικὸς κύων ἦν ὁ Έρσεβον εἶχε φέρῃ ἐκ τινος πλοῦ αὐτοῦ μέχρι τοῦ ἡρωτηρίου φάρουελ.

Ἄρα ἐξελθόντα τοῦ πόρου τὰ πλοίαρκα διεπαυήθησαν τὰ μὲν δεξιὰ τὰ δὲ ἀριστερὰ β-πὸς ἐξερευνησῆσι τὰς ἀναριθμήτους νήσους αὐ-πὸς εἶνε διεσπαρμέναι περὶ τὸν ὁμίσκον τῆς Νορόης ὡς καὶ καθ' ὅλην τὴν νορθητικὴν ἀκτὴν.

Ὅτι, κατὰ τὸ σύνθημα αὐτῶν, τὴν μεσημέριον συνήθηθησαν εἶς τὸ στομίου, οὐδὲν ἔχον τὸ Έρσεβον εἶχεν εὐρεθῆ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ ἔρευνα ἦν γίνε μετ' ἄκρας προσοχῆς, ἄπαντες ἦσαν

σύμφωνοι ὅτι οὐδὲν ἄλλο δυστυχῶς ὑπελείπετο εἰμ' ἢ νὰ ἐπιστρέψωσι εἰς τὸ χωρίον.

Ἄλλ' ὁ Έρικ δὲν ἀπεθαρρύνθη οὐδ' ἀπέλιπε πᾶσαν ἐλπίδα. Ἐδήλωσεν ὅτι ἐξερευνήσας τὰς πρὸς νότον νήσους ἤθελε τώρα νὰ ἐξερευνήσῃ καὶ τὰς πρὸς βορρᾶν. Ὁ Μαλάριος καὶ ὁ Ὄθων ὑπεστήριξαν τὴν γνώμην του, οἱ δ' ἄλλοι ἀλιεῖς ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποκύψωσι εἰς τὴν ἐπιθυμίαν του· δόντες λοιπὸν εἰς αὐτοὺς κλητὰ τινὰ (πάσαρον) ὅπως ἀποπειραθῶσι τὴν ἐσχάτην ταύτην ἀναζήτησιν ἐπίστρεψαν εἰς τὴν Νορόην.

Ἡ ἐπιμονὴ αὐτῆ ἐμείλε νὰ στεφθῇ ὑπὸ ἐπιτυχίας. Περὶ τὴν δευτέραν ὥραν, ἐν ἣ τὸ ἀκάτιον παρέπλεε νησιδίον παρακείμενον τῇ ξηρᾷ, ὁ Κλάας ἤρξατο αἴφνης ὑλακτῶν. Πρὶν δὲ δυνηθῶσι νὰ κρατήσωσι αὐτὸν ὤρμησεν εἰς τὸ ὕδωρ δραμὸν πρὸς τὰς ὑφάλους.

Ὁ Έρικ καὶ ὁ Ὄθων ἰσχυρῶς κωπηλατοῦντες ἐχώρησαν κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν. Μετ' ὀλίγον εἶδον ὅτι ὁ κύων ἐξελθὼν εἰς τὸ νησιδίον ἐπῆδα ὠρυόμενος περὶ πρᾶγματός τινος ἀνθρώπινον ἔχοντος σχῆμα καὶ ἐκτάδην κειμένου ἐπὶ τοῦ τερροῦ βράχου.

Προσπέλασαν ἐν ἄκρᾳ σπουδῆς.

Πράγματι ἀνθρωπὸς τις κατέκειτο ἐκεῖ, καὶ ὁ ἀνθρωπος αὗτος ἦτο ὁ Έρσεβον!.. Ὁ Έρσεβον καθημαγμένος, ὠχρὸς, ἀκίνητος καὶ ψυχρὸς, ἀνάισθητος—νεκρὸς ἴσως!.. Ὁ Κλάας εἶλεγε τὰς γείρας αὐτοῦ γρύζων. Ὁ Έρικ ἐγονυπέτησεν εὐθὺς παρὰ τὸ παγερὸν σῶμα καὶ προσήλωσε τὸ αὐς τοῦ ἐπὶ τῆς θέσεως τῆς καρδίας.

— Ζή!.. ἀκούω ἓνα πάλμον!.. ἀνέραξε.

Ὁ Μαλάριος, δραξάμενος τοῦ ἐνός τῶν βραχιόνων τοῦ Έρσεβον καὶ ἀναζητῶν τὸν σφυγμὸν ἔπεισε ὀλιγοτάτην κεφαλὴν, εἰς σημείον ἀμφιβολίας ἄλλ' οὐδὲν ἦττον ἠθέλησε ν' ἀποπειραθῇ πάντα τὰ ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν ἐπιζόμενα μέτρα. Ἀνελίξας εὐρύν ἐρίσυχον ζωστήρα, δὲν ἔφερε περὶ τὴν ὄσφον, διέσχισεν εἰς τρία μέρη, ἔδωκεν ἑνὸς ἐν εἰς ἕκαστον τῶν νεανίσκων καὶ ἤρξατο μετ' αὐτῶν προστριβῶν βωμακίως τὸ στήθος τὰς κνήμας καὶ τοὺς βραχιόνους τοῦ ἀλιέως.

Μετ' ὀλίγον ἀδιστακτικῶς κατεφάνη ὅτι ἡ προστριβῆ ἀνεξωγόνει τὴν κυκλοφορίαν. Οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας καθίσταντο ἦττον ἀσθενεῖς, τὸ στήθος ἀνεσηκώθη, ἀσθενῆ, ἀγκυνοῦ ἐξέφυγε τῶν χειλέων. Ἐν τέλει ὁ Έρσεβον συνήλθεν ἐκ τῆς λιποθυμίας του δυσδιάκριτον ἐκβαλὼν στενυχμόν.

Ὁ Μαλάριος καὶ οἱ δύο νέοι ἀνεγείραντες αὐτὸν μετεκόμεσαν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ ἀκάτιον. Καθ' ἣν δὲ στιγμὴν ἀπέθετον αὐτὸν ἐπὶ στρωμνῆς ἐξ ἱστίων, ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

— Νὰ πῶ! εἶπε δι' ἀσθενεῖς φωνῆς.

Ὁ Έρικ ἔθηκεν εἰς τὸ στήμα αὐτοῦ φιάλην οἰνοπνεύματος. Κατέπιε σταγόνας τινὰς καὶ ἐφάνη λαβὼν ἐπιγνώσιν τῶν κατ' αὐτόν, ἐφ' ὅσον

ήδυνατό τις να συμπεράνη εκ του πλήρους στοργής και εύγνωμοσύνης βλέμματός του. Άλλα καταβληθείς σχεδόν άμέσως υπό της κοπώσεως έβυθίσθη εις ύπνον όμοιαζοντα πρό ύλατελή λήθαργον.

Οι σωτήρες αυτόν φρονούντες εύλόγως, ότι ως τάχιστα έπρεπε να επιστρέψωσι οικιακός, ανέλαβον τας κόπας σιβαρώδως προς τίν πόρον κωπηλατούντες. Έφθασαν δέ μετ' ολίγον, και πελαγίως πνεύσης αύρας επέστρεψαν ταχέως εις Νορόνην.

Ο Έρσεβον μετενεχθείς εις τήν κλίνην του, κλυρθείς όλος υπό επίδησμων εξ όρεινης άριτίκας, πίων ζωμόν και ποτήριον ζύθου ανέλαβεν όλοσχερώς τας αισθήσεις του. Ούδέν άλλο υπέστη έμμή κατάγμα του πόνου της χειρός και μώλωπας ή άμυχής εφ' όλου του σώματος. Άλλ' ούδέν ήττον ο Μαλάριος άπήτησε να μείνη ήσυχος και να μη κοπιάζη ήμιλών. Ο άσθενής άπεκοιμήθη ήσυχώς.

Μόνον τήν επάυριον τώ έδόθη άδεια ν' άνοιξη το στόμα του και εξήγηση δι' ολίγων τι είχε συμβή.

Καταληφθείς υπό του τυφώνος τήν στιγμήν καθ' ήν άνεπετάννε το ιστίον όπως επιστρέψη εις Νορόνην, εξεσπρονδήθη κατά των ύφάλων του νησιδίου, εφ' ών το άκάτιον συνετρίβη εις μυρία τεμάχια, άναρπασθέντα παριούθως υπό της τρικυμίας. Ο Έρσεβον είχε ριφή εις τήν θάλασσαν μίαν στιγμήν μόλις πρό του δυστυχήματος, όπως άποφύγη τήν φοβεράν σύγκρουσιν. Άλλά μικρού δειν συνετρίβη επί των βράχων και μετά μυρίου άγώνας κατώρθησε να συρτή εντός της φορές των κυμάτων. Καταπεπονημένος εκ της άκρας κοπώσεως, τεθραυσμένος έχων τόν ένα βραχίονα, το σώμα όλον κεκαλυμμένον υπό έγχυμώσεων είχε μείνη εξήπλωμένος, άνισχυρος, ούδ' είχε πλέον συνείδησιν πώς διήλθε τας εικοσιτέσσαρας εκείνας της προσδοκίας ώρας, μεταπίπτων, βεβαίως, από σφοδρού πυρετού εις παντελή λιποθυμίαν.

Τώρα ήτο εκτός κινδύνου, άλλ' άμέσως άπελπίσθαι κατέλαβεν αυτόν διά τήν άπώλειαν του άκάτιου του και τήν άκνησίαν του βραχίονος αυτού έσφιγμένου μεταξύ δύο σκνίδων. Τι έμελλε ν' άπογίνη και επί τή υποθέσει ότι θα ήδύνατο να κάμη χρήσιν του βραχίονός του μετά όκτώ ή δέκα εβδομάδων άνάπαυσιν; Το άκάτιον ήτο το μόνον της οικογενείας κεφάλαιον, και το κεφάλαιον τούτο εξηφανίσθη διά μιάς συντριβέν επί των ύφάλων. Να έργασθη διά λογαριασμόν άλλων ήτο χαλεπόν εν τή ήλικία του. Άλλά και αν το άπεφάσιζε θα εύρισκεν άρά γε έργασίαν; Άμφίβολον, διότι ούδείς εν Νορόνη προσελάμβανε βοηθός, και αυτό δέ το έργοστάσιον είχε άναγκασθῆ πρό τινος να έλαττώση το προσωπικόν αυτού.

Τοιαύται ήσαν αι πικραι του Έρσεβον σκέψεις εν ώ κατέκειτο επί της επωδύνου κλίνης του, πρό πάντων δέ ότε άναρρώσας ήδυνήθη να κολύση εις τήν μεγάλην αυτού έδραν τόν βραχίονα διά ταινίας άναδεδεμένον έχων.

Η οικογένεια μέχρι της έντελούς αυτού θραπέας απέζη εκ των τελευταίων της πόρων και εκ του αντίτιμου των τεταριχυμένων όντικων, όττινες ύπελείποντο εν τή άποθήκη. Άλλά το μέλλον έφάνετο μέλαν και ούδείς διέδλεπεν εις αυτό παρήγορον τινά άκτινα.

Η άκρα αυτή άπόγνωσης της οικογενείας επήνεγκεν άλλην αύτις τροπήν εις τας σκέψεις τού Έρικ. Έπί δύο ή τρεις ήμέρας ή εύτυχία ότι έσωσε τήν ζωήν του Έρσεβον—διότι εις τήν ήμεραν αύτου άφοσίωσιν άνήκεν ή τιμή της σωτηρίας του άλιώς—άπησχόλει τόν νουν αυτού καθ' όλοκληρίαν. Πώς να μη υπερηφανεύεται δι' έβλεπε το βλέμμα της Κατρίνας και το της Βανδας προσηλούμενον επ' αυτού, ύγρόν εξ εύγνωμοσύνης, ώσει όπως τώ είπη:

—Κλέμας Έρικ, ο πατέρας σ' έγλύτωσε από τὰ κύματα, και σὺ τὸν έγλύτωσε ἀπὸ τὸν θάνατον.

Βεβαίως αύτη ήτο ή ύπάτη άμοιβή η επεθύμει διά τήν αὐταπάρησιν ην επέδειξαν καταδικάσας έχυτόν εις τόν βίον του άλιώς. Τί γλυκύτερον και προς καρτερίαν συντελεστικότερον της ένδομούχου συναισθήσεως ότι άνταλάσκων, διά μίαν ως είπειν, πάντα τὰ εύρηγέματα εις τήν θετήν αυτού οικογένειαν;

Άλλ' ή οικογένεια εκείνη, ήτις τόσον γενναίως είχε συμμερισθῆ μετ' αυτού το πρῶτον των κόπων της, μετ' ολίγον έμελλε να στερηται και αὐτῷ του επισοίου άρτου. Έπρεπε λοιπόν να επιβήρνη έτι αύτήν; Το καθήκον αυτού δέν άπήτη άρά γε πάντα να επιχειρήση όπως τῇ προσίδη άρωγός;

Ο Έρικ είχεν εύκρινῆ συνείδησιν της υπερωσεως ταύτης. Περί του μέσου μόνον της τελέσεως έδίσταζε, ότι μὲν διανοούμενος να μεταβῆ εις Βέργκεν και γίνῃ νούτης, ότι δέ άλλο τι μέσον όνειροπολῶν όπως άμέσως καταστή φίλιμος.

Ημέραν τινά ύμολόγησε τας σκέψεις αυτές προς τόν Μαλάριον, όστις άκούσας τὰ επιχειρήματα, έπεδοκίμασεν μὲν αὐτά, άλλ' έπολιμήσιν πάση δυνάμει το σχέδιον αυτού τού να γίνῃ ναύτης.

— Ένωσῶ, αν και λυπούμαι κατάκαρδα δι' αυτό, τώ είπεν, ότι άπεφάσισαι να μείνης εἰς τὴν ναυτικὴν καριέραν, να συμμερισθῆς τήν ζωήν των θετων σου γονεων; Άλλά δέν έννοσῶ διατί θα υπάγῃς να καταδικάσῃς τόν έχυτόν σου, μακράν αυτών, εις επάγγελμα χωρίς μέλλον, εν ώ ο ιατρός Σβαρμυγκράν προθύμως σοι άνοιγει έλευθέρην σταδίον Ι Σκνιδου παιδί μου, πριν άποφασίσῃς τοιοῦτο πράγμα.

Τούτο μόνον δέν είπεν ο Μαλάριος, ότι είχεν ήδη γράψη εις τήν Στοκόλμην όπως γνωρίση εις τόν ιατρόν τήν κατάστασιν της οικογενείας του Έρικ. Δέν εξεπλάγη λοιπόν το παράπαν δε τι μετὰ τρεις ήμέρας έλαβεν άπάντησιν, ην άνεκοίωσεν άμέσως εις τόν Έρσεβον. Η επιστολή εκείνη είχεν ως έπεται:

α Στοκόλμη, τῇ 17 Μαρτίου.

«Αγαπητέ μοι Μαλάριε,

α» εύχαριστῶ εγκάρδιως διότι μοι έγνωστοποίησας ήτοιον δυστύχημα επήνεγκεν εις τόν εξαίρετον Έρσεβον ή θύελλα της 3 τρέχοντος. Χαράν συγχρόνως και υπερηφανείαν ήσθάνθη μαθών ότι ο Έρικ έδειξε και εν τῇ περιστάσει ταύτη, ως πάντοτε, γενναιότητα και άφοσίωσιν. Έγκλείστως εύρισκεις τραπέζικόν γραμματίον πεντακοσίων κορωνών, το όποιον σὲ παροακάλω να έγχερίτῃς εις αὐτόν εκ μέρους μου. Είπέ τω ότι αν δέν αρχῆ όπως άγοράση εις Βέργκεν το καλλίτερον άλιευτικόν άκάτιον όπερ δύναται να εύρη, να μοι γράψη άμέσως. Το άκάτιον τούτο ως όνομάτῃ Κυρθλα και ως το προσενηχῆ εις τόν Έρσεβον ως οικίαν άνάμνησιν. Έπειτα δέ, αν θέλῃ να με άκούσῃ, ως έλθῃ εις Στοκόλμην όπως εξακολουθήσῃ τας σπουδὰς του. Η θέσις του μένει έλευθέρα εν τῷ οίκῳ μου αν δέ άπαιτήται και επιχειρήματι τι όπως να έπιστρέψῃ, προσθέτω ότι τώρα έχω πολλὰς άφορμάς να έλπίζω ότι θα εισδύσω εις το νοσητήριον της γεννήσεώς του. Διατελώ, φίλτατε Μαλάριε, μετ' άγάπης, ο ειλκρινής και άφοσιωμένος φίλος σου,

P. B. Σβαρμυγκράν, Δ. Ι.

Έννεσῆς έννοεῖται ήτοιαις χαράς πρόξενος έγέμετο ή επιστολή αύτη. Ο ιατρός δωρήσας το άκάτιον εις τόν Έρικ, και ούχι άμέσως εις τόν Έρσεβον, έδεικνυεν ότι είχε κατανοήσῃ τόν χαρακτήρα του γέροντος άλιώς. Αν προσέφερον αυτό ήτο ότι θα το έδίδετο ούτος. Άλλά πῶς να το άρνηθῆ προσπερόμενον υπό τῷ θετῷ υιῷ του και υπό το όνομα Κυρθλα όπερ τῷ άνεμίμησεν πῶς ο Έρικ εισήλθεν εις τήν οικογένειαν αυτού;

Έν τῇ εύτυχί ταύτη μόνη ή ιδέα της άναχωρήσεως του Έρικ καθίστα σκυθρωπά τὰ πρόσωπα πάντων. Ούδεις έτόλμα να ημιλήσῃ ει και πάντες τούτο είχαν κατά διάγοιν. Και αύτός έτι ο Έρικ, τήν κεφαλήν επί του στήθους κλίνων, ένυμναίετο μεταξύ της φυσικής επιθυμίας του να εύχαριστήσῃ τόν ιατρόν εκπληρών τόν μυστικόν πόθον της ιδίας του καρδιάς, και της ούχ ήττον φυσικής επιθυμίας του να μη δυσασπῆσῃ τούς θετους αυτού γονεῖς.

Τήν αιγήν ανέλαβε να λύσῃ ή Βάνδα.

— Έρικ, τῷ είπε διά της γλυκαίας και σοβαρῆς φωνῆς της, δέν πρέπει να είπῃς όχι εις τόν ιατρόν, κατόπιν άπ' αυτό το γράμμα του! Δέν πρέπει, διότι και εις εκείνον θα δείξῃς πῶς είσαι άχάριστος και τόν έχυτόν σου θα ζημιώσῃς!... Η θέσις σου εἶνε με τούς σοφούς και όχι με τούς ψαράδες!... Εἶνε τόσος καιρός τώρα που το σκέπτομαι! Και άφ' οὐ κανείς άλλος δέν τολμᾷ να σοῦ το είπῇ σοῦ το λέγω έγώ!...

— Έχει δικαίον ή Βάνδα! άνεκραξέ μυδιῶν ο Μαλάριος.

— Έχει δικαίον ή Βάνδα! επανέλαβεν ή αγαθή Κατρίνα, άπομάζασα εν δάκρυ.

Ούτω δέ το δεύτερον ήδη άπεφασίσθη ν' άπέλθῃ εις Στοκόλμην ο Έρικ. [Έπεται συνέχεια]

Η ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΑΓΑΘΟΕΡΓΙΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

ΑΙ κυρίαί του Γολγοθά. (Έκ των του Maitre du Camp)

Περιπλανώμενος ήπιότης της εις θάνατον καταδε δικασμένης μοναρχίας, ο Σατωβριάνδος τετραυματισμένος, άγωνιών, κατάττικτος εκ της εύλογίας, έγκατελείφθη υπό του κυβερνήτου του πλοίου, το όποιον έμελλε να τόν μεταφέρῃ μακράν της Γαλλίας, καθ' ής είχε πολεμήσει, και έπιλοξενήθη παρά της γυναικός Άγγλου τινός πρωρέως, ήτις περιέβαλε και έσώσεν αυτόν. Εἰς αύτήν όφείλει τήν ζωήν του, οὐδ' έφρηνη τούτου έπιλήσμων. Αναμνήσων εν τοῖς Απομνημονεύμασιν αυτού το έπεισίδιον εκείνο της νεότητός του, άνεκραξεί: «Αἰ γυναῖκες έχουσιν ούράνιον φιλανθρωπίαν υπέρ των δυστυχῶν! » Αυτό τούτο ανεφώνησα άκων και έγώ, ότι επεσκέφθην το λεπροκομειον, εν ώ εργαζονται αι κυρίαί του Γολγοθά. Αὐται δέν υπάγονται εις θρησκευτικόν σωματεῖον, άλλ' άνήκουσιν εις τόν κόσμον, και αποτελοῦσιν εταιρίαν λαϊκήν και έλευθέραν, οὔτε δι' όρκου τινός δεσμευόμεναι, οὔτε δι' ιδιαιτέρου ένδύματος, διακρινόμεναι. Και έχουσι μὲν άληθῶς της άρρώστους των εν τῷ νοσοκομείῳ, άλλ' εν τῇ οίκίᾳ αυτών έχουσι τὰ τέκνα των, τὰς σχέσεις των, της διασκιδάσεως των, τὰ κοινωνικά των καθήκοντα. Έν δέ άμφερώσιν ώρας τινὰς προς άνεκούφισην άνιάτων δεινῶν και έγκαταλείπωσιν άβοηθήτως τήν του βίου αυτών πολυτέλειαν, όπως επιθέσωσι καρπίους και πλύνωσιν έρπητας διαβρωτικούς, πράττουσι τούτο ύπακούουσαι εις τας όρμὰς της έμφορούσης αυτῆς πίστεως.

Το έδρυμα είναι πρόσφατον, θεμελιωθέν εν Λυών, καθ' ήν εποχήν περίπου αι Μικραι αδελφαί των άπόρων επελαμβάνοντο εν Σκιν-

Σερβών της ελεήμονος αὐτῶν ἀποστολῆς. Ἐπει-
νοήθη δὲ ἐξ ὀλοκλήρου ὑπὸ γυναικὸς χήρας, ἣν
ἡ θλίψις καὶ ὁ τοῦ παρελθόντος πόθος ἤγαγον
εἰς τὴν πρός τοὺς πάγοντας ἀγάπην καὶ εἰς
τὴν θελοθύσιαν. Γεννηθεῖσα ἐν Λυών τῆν 17
Ἰουνίου 1811, ὠνομάζετο Ἰωάννα—Φραγκίσκα
Σαβῶ. Ὁ πατὴρ της, ἔμπορος εὐπορῶν, ἐδωκεν
αὐτῇ τὴν ἀγωγήν, ἥτις ἐθεωρεῖτο τότε ὡς ἀρ-
κούσα διὰ τὰς θυγατέρας τῶν μέσων ἀστῶν.
Ἔιχε δὲ φύσιν ὀργῶσαν καὶ ὑπῆρξεν ὑπερβολικὴ
ἐν τῷ ἀγαθῷ, ὡς ἐδύνατο καὶ ἐν τῷ κακῷ νὰ
ὑπερβῆ τὸ μέτρον. Περιπαθὴς καὶ κυθόρμητος,
ταχέως μετέβαιεν ἀπὸ τῆς ἀποφάσεως εἰς τὴν
ἐκτέλεσιν, οὐδαμῶς σκεπτομένη καὶ ὑπερπηδῶσα
τὰ ἐπιπροσθούνα ἐμπόδια, ὧν δὲν ἐξετίμα τὸ ὕ-
ψος. Ἦτο ἐξ ἐκεῖνων, περὶ ὧν λέγεται κοινῶς,
ὅτι ἔχουσιν ἀγαθὴν μὲν καρδίαν, κακὴν δὲ κε-
φαλὴν. Ὅτε ἦλθεν εἰς ἡλικίαν νὰ ἐκπαιδευθῆ,
ἐτέθη εἰς τὴν Μονὴν τῆς Ἐπισκοπείως τῆς Θεο-
τόκου, ἀλλ' ἐδειξεν ἀπειθειαν, ἀντιτασσομένη εἰς
τοὺς κανόνες καὶ ἀνακομιδοῦσα τὰς μοναχὰς,
αἵτινες ἠδυνάτουσαν νὰ δαμάσωσιν αὐτὴν διὰ τῶν
ποινῶν. Συμβεβηκὸς τι μικροῦ λόγου ἔξιον, τὸ
ὅποιον ἐμεγέθυνε βεβαίως τῶν ἀδελφῶν τὸ πε-
ριωρισμένον πνεῦμα, ἠλευθέρωσε τέλος αὐτὴν.
Ἐκοῦσα ἢ ἀκούσα εἶχε θραύσει ἰδρίαν, τοῦθ'
ὅπερ ἐθεωρεῖτο, φαίνεται, ὡς μέγα παράπτωμα.
Ἡ μαθήτρια ἐτιμωρήθη ὑπὲρ τὸ δέον, καὶ ἐτα-
πειώθη. Συνισθηκασομένη τὸ ἀδικον καὶ ἄλογον
τῆς τιμωρίας, ἡ κόρη ἐξάνεστη καὶ ἐδήλωσεν,
ὅτι θὰ πυρπολήσῃ τὸ μοναστήριον. Αἱ δὲ μ-
ναχαὶ μὴ στέργουσαι νὰ κρατήσωσι μαθήτριαν
τοσοῦτον ἀπειθῆ, ἀπέδωκαν αὐτὴν εἰς τὴν οἰκο-
γένειάν της. Εἰκόσιν ἔτη πρός τῆς ἐποχῆς ἐκεῖ-
νης ὁ Λαμαρτίνος εἶχε δραπετεύσει ἐκ τινος
σχολείου τῆς Λυῶνος, τοῦ ὁποίου οἱ διδασκαλοὶ
κατετυράνουσαν αὐτόν.

Ἡ μέλλουσα μῆτηρ τῶν κυριῶν τοῦ Γολγοθᾶ
διώκεται ἐκ τῆς μονῆς. Τὸ τοιοῦτον ἐμβάλλει
εἰς οὐκ εὐχέλεια. Λέγω δὲ τοῦτο, διότι τὸ κακὸν
ὀφίσταται καὶ δὲν φαίνεται προσεγγίζον εἰς τὸ
τέλος αὐτοῦ. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαιδεύσεως εἶναι
τὸ διαγινώσκειν, καὶ ἀναπτύσσειν, καὶ γονιμοποι-
εῖν τὰς διανοητικὰς δυνάμεις τοῦ μαθητοῦ, κα-
θισταμένου οὕτω ἱκανοῦ νὰ ἐπιφελέῃται αὐτῶν
ἐν τῷ βίῳ πρός μείζονα διανοητικὴν ἀνάπτυξιν,
πρὸς αὐξήσιν τοῦ πλοῦτου ἢ πρὸς ὑπέρησιν
τῆς πατρίδος. Εἰς τὴν παρούσαν κατάστασιν τῆς
διδασκαλίας, οἰκιδήσοτε αἱ ἀρχαί, ἐφ' ὧν β-
σιάζεται, οἱ παιδαγωγοὶ δὲν ἐξετάζουσιν οὔτε τὸν
χαρακτῆρα, οὔτε τὰ αἰσθήματα, οὔτε τὴν κλι-
σιν τοῦ μαθητοῦ, ἀπαιτοῦσι δὲ καὶ ἐπιβάλλου-
σιν αὐτῷ ὑπακοὴν εἰς κανὸνα ἁμοίωμορον, φρο-
νοῦντες ὅτι ἐκτός τῆς πειθαρχίας δὲν ὑπάρχει
σωτηρία! Ἡ πειθαρχία αὐτὴ εἶναι ἀδυσώπη-
τος, εἰς οὐδεμίαν ὑποκύπτουσα ἐξαιρέσιν, ἀλλ'

ὅμως αἱ μὲλλον ἐξαιρετικαὶ φύσεις ἀναγκάζονται
νὰ ὑποκύπτουσιν εἰς αὐτήν. Τοῦτου συνέπειαι εἶ-
ναι ἡ ἠθικὴ ἀντίστασις, αἱ ἀντιπειθαρχικαὶ
πράξεις, αἱ ἀκαρποὶ μελέται, ἡ ἄλλειψις πάσης
ἀγωγῆς. Οὐχ ἦσαν ὅμως, οἱ διδασκαλοὶ εἰναι
πεισιμένοι, ὅτι ἄριστον τυγχάνει τὸ ἐαυτῶν ὁ-
στημα, καίτοι ἀφίνει τὸν ἐγχεφλον χέρσιν,
περὶ τῆς ἐξωτερικῆς μόνον φροντίζον συμπερι-
ρᾶς καὶ περὶ τῶν ἐναντίων τοῦ κανονισμοῦ πα-
ραπτωμάτων. Τινὲς ἐξ αὐτῶν μάλιστα ὑπερι-
τιμῶντες τὴν ἰδίαν ἀξίαν, νομίζουσιν ὅτι οὕτω
μορφοῦσι τὰς ψυχὰς, δὲν βλέπουσι δὲ ὅτι πι-
ζοῦσι καὶ διαφθείρουσι καὶ ἐξερθελλοῦσιν αὐτάς.
Ἡ Ἰωάννα—Φραγκίσκα Σαβῶ δὲν ἐδέχθη νὰ
μορφοθῆ ἐν τῇ Μονῇ τῆς Ἐπισκοπείως τῆς Θεο-
τόκου, νομίζω δὲ ὅτι φρονίμως ἐπραξεν. Ἐπαυ-
θούσα εἰς τὸν πατρικὸν οἶκον, εὔρεν ἐν αὐτῷ τὰς
θωπείας καὶ τὰ παραδείγματα τιμῆς οἰκογε-
νείας, εἰς ἃ πολλὰκις ἀντιστρατεύονται αἱ τοῦ
σχολείου προλήψεις.

Ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ, ἐν ᾗ ἐγεννήθη καὶ ἠσθᾶ-
νετο ὅτι ἠγαπήτο, ἐμόρφωθη μόνη, χάριτι θεῆ! δι-
αιτηρήσῃ δὲ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ χαρακτῆρός
της, καὶ περισσῶς τὴν πρωτοβουλίαν της, ἀνευ
τῶν ὑποίων οὐδὲν κατορθοῦται ἐν τῷ κόσμῳ τῷ ἀγα-
θόν. Καὶ ὑπέστη βεβαίως θυέλλας, ὑψιστῆ ὁ-
νειροπολήσασα ὄνειρα καὶ ποθήσασα τὸ ἰδανικόν,
τὸ ὅποιον μακρόθεν βλέπομεν, δὲν ἐπιτρέπεται
δὲ ν' ἀπολαύσωμεν. Ἀδιάφορον! Αἱ ψυχὰι αἱ
κεκλημέναι νὰ ἐκτελέσωσιν ἔργα μεγάλα, αἰ-
ωροῦνται εἰς ὕψη ἀγνωστα, ὅπου ἐμπνέονται δι'
ἐπινοήσεων ἄλλοτρῶν εἰς τοὺς κοινούς τῶν ἀνθρώ-
πων. Τῷ 1830 ἡ δεσποινὴς Σαβῶ δεκαενναετίῃ
τῆν ἡλικίαν, ἐνομφεῖθη τὸν κ. Γαρνιέ, μέτριον
συνάψασα οὕτω συνοικέσιον μετὰ μικροῦ ἐμποροῦ.

Παρίστατο δὲ εἰς τὸ ἐμπορικὸν γραφεῖον ἐνῶ
ὁ σύζυγός της εἰργάζετο. Ἡ νεᾶνις, ἥτις εἶχεν
ἄλλοτε ἀντιπαθῆ κατὰ τῆς μοναστικῆς πει-
θαρχίας, ἔγινε σύζυγος παραδειγματικῆ καθ'
ἔλθῃ τῆς λέξεως τὴν σημασίαν, καθάσον ἠγάπα
τὸν σύζυγόν της καὶ μεταχειρίζετο τὴν δραστη-
ριότητα αὐτῆς καὶ τὴν ἀνδρικὴν ἐκείνην καρτε-
ρίαν, ἣν πολλὰκις προσεπάθησαν νὰ ἐκδηλώσω-
σιν, εἰς τὸ νὰ ὑποκύπτῃ κάλλιον, οὐδέποτε ἀνθι-
σταμένη. Καὶ ἦτο εὐτυχῆς, ἀλλ' ἡ εὐδαιμονία
δὲν εἶχε διάρκειαν εἰς τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δις
ἐγένετο μῆτηρ, εἰς ἡλικίαν δὲ 23 ἐτῶν εἶχεν
ἀπολέσει τὰ τέκνα της καὶ ἦτο χήρα. Τὸ πα-
ράφορον τοῦ χαρακτῆρός της ἐξεδηλώθη τότε διὰ
τῆς ἀπελπισίας της, ἥτις ὑπῆρξε σφοδρὰ καὶ
ὑπέμετρος. Ὁ θάνατος συντρίψας τὴν μητρό-
τητα της καὶ τὸσα ἀφῆσας περὶ αὐτὴν κενὰ,
ἐρρεψεν αὐτὴν εἰς τὸν βυθὸν τῆς ἀπογνώσεως,
τοσοῦτην δὲ ἠσθάνετο ἀθυμίαν, ὥστε ἐξέπεμπε
κραυγὰς οὐδύνης. Βραδέως ὑπέκλυψεν εἰς μοῖραν
ἀνεπανόρθωτον καὶ εἰς τὴν στέρησιν τῶν ἀγαπῆ-

των αὐτῆς. Εἰκάζω, ὅτι ὑπέστη ἀγῶνα δεινόν
καὶ ὅτι ἀνευ τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων, ἃς
παιδιόθεν ἔτρεφε, δὲν ἦθελεν ἐξέλθει αὐτοῦ ἀ-
θλασθῆς. Παρουσίαν δὲν εἶχεν, ὁ δὲ αἰφνιδίος τοῦ
σύζυγος της θάνατος διεκινδύνευε τὴν ἐπιτυχίαν
τῶν ἐμπορικῶν αὐτοῦ πράξεων. Ἐκκαθαρίσασα
τῆς δολοφονίας της, ἀπεσῶρθη ἔχουσα χιλίων
διακοσίων φράγκων ἐτησίαν πρόσσδον, μόλις ἀρ-
κούσαν ὅπως μὴ ἀποθάνῃ τῆς πείνης. Μετὰ τοιοῦ-
των πόρων ἔγεται μετ' οὐ πολὺ εἰς τὸ νὰ ἐπι-
τελέσῃ ἔργον ἀνεκκαλήτου ἐλεημοσύνης. Ἀπαξ
ἔτι παρατηρῶ, ὅτι οἱ ἰδρυταὶ τῶν ἀγαθοεργῶν
καταστημάτων, ἐν οἷς περιθάλπονται οἱ ἐνδεεῖς,
οἱ ἀνιάτοι, τὰ ἀνάπηρα παιδιὰ, οἱ ἐγκαταλειμ-
μένοι γέροντες, εἶναι ἀνθρώποι, οἵτινες ἐταλαι-
πωρήθησαν καὶ πικρὰς ὑπέστησαν ἐν τῷ βίῳ δο-
κιμασίας. Οὕτω καὶ τὸ ἴδρυμα τῶν κυριῶν τοῦ
Γολγοθᾶ παρήχθη ἐκ τῆς θλίψεως μίᾳς χήρας.
Ἐν τῇ διακρινούσῃ αὐτὴν ἰσχυρῇ, ἡ κυρία Γαρ-
νιέ ἐστράφη μετὰ μείζονος ἐπι ζήσεως ἢ κατὰ
τὸ παρελθὸν πρός τὴν θρησκείαν, ἐξαιτούμενη οὐ-
χι τὴν τῶν ἀπολεσθέντων ἀπόδοσιν, ἀλλὰ τὴν
γαλήνην καὶ τὴν ἀνκνυφίαν τοῦ ψυχικοῦ αὐτῆς
ἀλγους. Ἐπεδόθη δὲ εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν ζητου-
σα ἐλεημοσύνην ὑπὲρ τῶν πτωχῶν, ἐνδύσασα
γυνὰ καὶ παῖδα, πλέκοντα κνημίδας, κατασκευά-
ζουσα ἐνδύματα καὶ φέρουσα εἰς τὰ ὑπερῶα ἐ-
λέη, παρηγορίας καὶ ἄρτον. Πολυάριθμοι εἶναι
ὑπὸ τὰς στέγας τῆς Λυῶνος οἱ δυστυχῆς, οὗς
βαρεῖα μαστίζει ἔνδεια. Ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ
Λουδοβίκου Φιλίππου, αἱ ὀχλαγωγίαι, αἱ ἐπιδη-
μιαὶ καὶ ἡ ἀπραξία, ἐλυμαίνοντο τὴν πόλιν, ἰδίως
δὲ οἱ κάτοικοι τῶν συνοικιῶν Perrache, la
Croix-Rousse, καὶ La Guillotière ἐπλήρουσαν
τὰ ἄστυα καὶ ἀπέθνησκον ἐν τοῖς νοσοκομείοις.
Ἐν Λυῶνι ὑπάρχουσι δύο πόλεις διακεκριμέναι,
ἡ ἔδρα τοῦ πρωτοθρόνου τῆς Γαλιτίας καὶ ἡ
ἐλευθερωθεῖσα Κοινότης, ἡ καθολικὴ πόλις καὶ
ἡ ἐπαναστατικὴ. Ἡ μὲν περιβάλλει τὴν δὲ, ἀ-
ρρωγῶς ἐρχομένη αὐτῇ ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἐν τῷ
θανάτῳ. Ἡ κυρία Γαρνιέ εὔρεν ἐκεῖ στάδιον εὐ-
ρὸν καὶ ὄντως ἀξιοθρήνητον, ὅπως ἐξασκήσῃ τὴν
ἀνεξάντλητον αὐτῆς φιλανθρωπίαν. Ἦτο δὲ ἐρα-
νάστρια θρακαλέα καὶ τολμηρὰ, οὐδέποτε ἀπο-
κλίνουσα καὶ μέχρις ἐνοχλήσεως ζητοῦσα ὑπὲρ
τῶν ἄλλων. Ἡ ἀκαμπτὸς δραστηριότης αὐτῆς
περιτηρήθη παρὰ τῶν συνεργαζομένων αὐτῇ.
Ἐραίνετο ἐπιζητοῦσα τὰς μὲλλον ἐπιπόνους ἐρ-
γασίας ὡς νὰ ἐπιθέμει νὰ λησμονήσῃ ἐαυτήν.
Ἐθεραπεύον δὲ κατὰ δυνάμιν τὴν ἀνάγκην ταῦ-
την τῆς ἐνεργείας, ἥτις τὴν ἐβασάνιζεν, ἀναβέ-
τοντες αὐτῇ τὰς ἀπωτάτας τῶν εἰς τοὺς ἀρρώ-
στους γινόμενων ἐπισκέψεων. Τῇ κατέδειξαν γυ-
ναῖκα κατοικοῦσαν ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Γλασιέρ'
ἠτοῦς ἔλεγον, γυνὴ παρὰ πάντων ἐγκαταλειφθεῖ-
σα, ἣν διεβίβρωσε πάθος φρικῶδες. Ἦτο ἀρὰ

γε λεπρὰ; Δὲν πιστεύω. Ἡ λέπρα εἶναι τοσοῦ-
τον σπανία ἐν τῇ ἡμετέρᾳ χώρᾳ, ὥστε δύναμε-
θα μετὰ θετικότητος σχεδὸν νὰ βεβαιώσωμεν,
ὅτι δὲν ὑπάρχει ἐν Γαλλίᾳ. Εἰς καταγῶγιον ὑ-
πόπτερον, ἐν μέσῳ δυσωδῶν ἀνοθυμιάσεων, ἡ κ.
Γαρνιέ εὔρε κειμένην ἐπὶ ῥυπαρῶν βραχῶν γυ-
ναῖκα, ἥς τὸ σῶμα ἦτο ἐν ἔλκῳ. Ἡ μίθη καὶ
ἡ ἀκολασία καὶ αἱ συνέπειαι αὐτῶν, εἶχον ἐπιφέ-
ρει αὐτῇ τὰς φοβερωτέρας πληγὰς των. Ἦτο δὲ
σκαῖα καὶ προσαγορευομένη δὲν ἀπεκρίνετο. Ἐ-
μάτην ἡ κ. Γαρνιέ προσεπάθησε νὰ τὴν συγι-
νήσῃ, οὐδὲ λέξιν ἠδυνήθη ν' ἀποσπᾶσθ' ἀπ' αὐ-
τῆς. Τὸ θέαμα ἦτο φρικῶδες καὶ ἡ δυσωδία φο-
βερά. Ἡ κ. Γαρνιέ ἐπαυήθη τὴν ἐπιούσαν καὶ
τὰς ἐπομένας ἡμέρας. Κατασκευάσασα εἶδος εὐ-
φροῦ ἐπανδύτου, τὸν ὁποῖον ἔφερεν ἐπὶ τῶν ἐνδυ-
μάτων της πρὶν εἰσελθεῖν εἰς τὸ βορβορῶδες κα-
ταγῶγιον, ἐκαθάριζε καθ' ἐκάστην τὸ δωματίον,
εἵτιναςσε τὰ βάζα καὶ τὰς σχίδας τὰς ἀποτελού-
σας τὴν κλίνην, ἐπλυνε τὴν κάσγυρσιν καὶ ἐπέ-
δεε τὰς πληγὰς της. Ἐβίστε ἠναγκάζετο νὰ ἐ-
ξέρχεται ἐπὶ τοῦ κλιμακοπέδου, ὅπως ἀναπνεύ-
σῃ ἀέρα καθαρώτερον, ἐπειτα δὲ ἐπαυήρητο καὶ
ἐξηκολούθει τὴν ὑπεράνθρωπον ἐργασίαν. Ἡ δυσ-
τυχῆς δὲν ἀντελαμβάνετα καὶ μετ' ἀλλασφίας
ἔβλεπε τὰ γινόμενα, ἀλλὰ τοιαῦτη ἀφοσίωσις καὶ
φροντίδες τοσοῦτον ἐπίπενοι καὶ ἀνένδουσι ἐμά-
λαξαν τέλος τὴν καρδίαν αὐτῆς. Ἡμέρην τινὰ
ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρα τῆς κ. Γαρνιέ καὶ ἐκλαυσεν.

Ὅτε ὁ Ἰὼβ ἐπλήγη «ἔλκει πονηρῶ ἀπὸ πο-
δῶν ἐως κεφαλῆς καὶ ἔλαβεν ὄστρακον ἕνα τὸν
ἐχώρα ζῆν καὶ ἐκάθητο ἐπὶ τῆς κοπρίας ἐξῆς τῆς
πόλεως, οἱ φίλοι αὐτοῦ προσεγένοντο πρὸς αὐτόν,
καρκενάθησαν δὲ αὐτῷ ἐπτὰ ἡμέρας καὶ ἐπτὰ
νύκτας καὶ οὐδεὶς αὐτῶν ἐλάλησεν.» Οὐδεὶς αὐ-
τῶν, οὔτε Ἐλισῆς ὁ Θεμισκίτης, οὔτε Βαλδάρδ
ὁ Σχυχίτης, οὔτε Σωφᾶρ ὁ Μέναιος ἐσκέφθη νὰ
ἐπιχύσῃ ὕδωρ ἐπὶ τῶν πληγῶν του ἢ ν' ἀλ-
λάξῃ τὸν κεκλιθῶμενον χιτῶνά του ἢ νὰ ἐπι-
δέσῃ τὰ ἔλκη του διὰ πανίου καθαροῦ. Οὐδεὶς
ἐσκέφθη νὰ συνδράμῃ καὶ νὰ μεταφέρει εἰς τὸ-
πον βοήθειας τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον, ὅστις «ἦν
εὐγενῆς τῶν ἀφ' ἡλίου ἀνατολῶν.» Οἱ τρεῖς φί-
λοι του ἠρέσθησαν εἰς τὸ νὰ φιλοσοφῶσι
μετ' αὐτοῦ ἀνταλλάσσοντες σχολαστικὸς συλ-
λογισμούς καὶ ἀκούοντες πραγματικὴν φυσικὴς
ἱστορίας περὶ τοῦ Βεχεμότ καὶ τοῦ Λεβιάθαν.
Ἡ κ. Γαρνιέ ἐπέσειθη ἀφορισμῶν, ἀλλὰ δὲν ἐ-
φείσθη οὔτε μοτοῦ, οὔτε σακχαρώδους οἴνου,
οὔτε καλῆς τροφῆς, οὔτε παρηγορίας, ἐλπίδα
ἐμπνέουσα καὶ ἀγάπην εἰς τὴν ψυχὴν τῆς προ-
στατατευομένης της. Κατάρθωσε δὲ νὰ χορηγήθῃ
αὐτῇ θέσις ἐν τῷ νοσοκομείῳ. Ἡ θεὰ καὶ ἡ ὁσμή
τῆς δυστυχῆς ἦσαν τοιαῦται, ὥστε ὅτε τὸ
πρῶτον ὁ ἱερεὺς τοῦ καταστήματος τὴν ἐπλήσι-
ασεν, ὑπεχώρησεν ἔτοιμος νὰ φύγῃ. Ἡ κ. Γαρ-

νιέ, ἥτις ἦτο παρῶσα, κατενόησε τὴν καταλαβούσαν τὸν ἱερέα ἄκουσαν φρίκην, ἵνα δὲ ἐμφύχως αὐτὸν ἐκάθησεν ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς ἑρμούτου καὶ τὴν ἐνηγκλίσθη. «Ἡ λεπρά» δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ζῆσιν καὶ μετ' ὀλίγων ἀπέθανεν, ἀλλ' ἀπῆλθε περηγορημένη, ἄνευ μίσους καὶ ἄνευ ὀργῆς, ἡσυχος τέλος, καὶ ἀτενίζουσα τὰς φωτεινὰς χώρας, ἃς ὑπέδειξαν αὐτῇ πέραν τοῦ τάφου.

ΕΛΙΖΑ Σ. ΣΟΥΤΕΟΥ.

(Ἔπεται συνέχεια).

ΒΕΡΕΝΙΚΗ

(Συριακὸν ἱστορῆμα ὑπὸ Ἰωάννου Φλάχ.)

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις τῆς Ἀντιοχείας, τὰ ὅποια κατὰ τὸ μέγεθος ὑπερέβαιον ὅλα τὰ ἀνάκτορα τοῦ κόσμου, ἐπεκράτει, κατὰ τινα θερινὴν ἡμέραν τοῦ ἔτους 247 π. Χ., ἀπὸ πρωίας μεγίστη κίνησις καὶ ἀνησυχία. Ὁ βασιλεὺς Ἀντίοχος ὁ Β' εἶχε διατάξει πρὸ τινων ἡμερῶν, ἵνα πάραυτα εὐτρεπισθῶσιν ἐπὶ τὸ λαμπρότερον ἀξιόλογόν τινα δωμάτια, ἐπειδὴ εἶχεν ἀνακαλέσει ἐκ τῆς ἐν Ἀκαμείᾳ τῇ παρὰ τῷ Ὀρόντῃ ἐξορίας τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, Λαοδίκην, ἥτις ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν. Καὶ τινες μὲν τῶν δούλων ἐβοήθησαν τοὺς ἐργάτας, τοὺς ἀναθεωροῦντας τοὺς νεωστὶ ἐζωγραφημένους τοίχους τῶν δωματίων καὶ ἐπιδιορθοῦντας τὰ λεόμενα συμπληρώσεως, ἐπειτὰ δ' ἐκόσμουσαν τὰς ὑπαρχούσας κόγχας καὶ γωνίας δι' εἰκόνων καὶ ἀγαλμάτων. Αἱ δὲ θεραπεινίδες ἔτρεχον τῆδε κἀκίσε, τινὲς μὲν ψιθυρίζουσαι καὶ διαλογιζόμεναι ποῖαν θέσιν θὰ τηρήσωσι πρὸς τὴν νέαν αὐτῶν δέσποιναν, τινὲς δὲ φανερῶς παραπονιζόμεναι καὶ κλαίονσαι, διότι ἐβλεπον πλησιάζον τὸ πέραν τῆς ἀτρατοῦ καὶ εὐχάριστον αὐτῶν θέσεως παρὰ τῇ βασιλείᾳ Βερενίκῃ.

Αἱ τελευταῖαι ἦσαν σχεδὸν ὅλαι Αἰγύπτιαί, τὰς ὁποίας εἶχε φέρει ἡ Βερενίκη μεθ' ἑαυτῆς ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐκ τῆς αὐλῆς τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ὅτε πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχε συζευχθῆ μετὰ τοῦ Ἀντιόχου. Πρώτη δὲ μετὰ αὐτῶν ἦτο ἡ θεραπεινίς Ἀρσινόη, ἥτις ἦτο περίπου τεσσαράκοντα ἔτη καὶ εἶχεν ἀναθρέψει καὶ ὀδηγήσει τὴν Βερενίκην ἀπὸ τῆς γενετῆς αὐτῆς, ἔτρεφε δὲ πρὸς τὴν βασιλίαν ἀμειψιῶν ἀγάπην καὶ πίστιν. Συνέπλεκε κλαίονσα τὰς χεῖρας, κατηρᾶτο τῆς τύχης, ἥτις τὴν εἶχε μεταφέρει ἐκ τῶν τεσσάρων ἀκτῶν τῆς Μεσογείου καὶ ἐκ τῆς παιδρῆς αὐλῆς τῶν Πτολεμαίων εἰς τὴν Συρίαν, βίβασα αὐτὴν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν ἀγαρρακτιστοτάτων καὶ ἀκολαστοτάτων ἡγεμονίων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης.

Ἀλλ' ἡσυχωτάτη ἦτο ἡ Γοργώ, μία τῶν νεωτάτων θεραπεινίδων τῆς αὐλῆς, ἥτις ἦτο ἡμι-

λίξ τῆς νεαρῆς βασιλίσσης καὶ διεκρίνετο παρῶν διὰ τοὺς μέλανας ἐλκυστικούς ὀφθαλμούς, τὴν ὠραίαν μελαντάτην κόμην καὶ τὸ εὐπλαστον σῶμα. Αὕτη εἶχε κληθῆ εἰς τὸ ἀλεξανδρινὸν ἀνάκτορον ὑπὸ τοῦ Φιλαδέλφου, ἥδη οὖσα μικρὰ κόρη, καὶ εἶχεν ἀνατραφῆ σχεδὸν ὡς ἡ Βερενίκη, ἥτις ἐφέρετο πρὸς αὐτὴν μετ' ἀπεριορίστου ἐμπιστοσύνης, καὶ ἕνεκα τούτου εἶχε συμπαραλάβει αὐτὴν εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀλλὰ φῆμαι περὶ τοῦ βίου τῆς Γοργῆς, φάσασαι εἰς τὰς ἀκοὰς τῆς βασιλίσσης, ἰδίως δ' ἡ δημοσία καὶ οἱ ἀφανῆς κλίσις, τὴν ὅποιαν ὁ σύζυγος αὐτῆς εἶδει, κνυε πρὸς τὴν νεαρὴν κόρην, ἐπήνεγκον τὴν ἡδὴ τῆς σχέσεως ταύτης. Ἐνόει λοιπὸν ἡ Γοργώ, ὅτι ἡ θέσις αὐτῆς μετὰ τὴν πτώσιν τῆς Βερενίκης οὐδόλως ἐμελλε νὰ κλονηθῆ.

Ἡ συνοικία τῶν ἀνακτόρων ἔκειτο ἐπὶ νήσου, ἥτις συνεδέετο μετὰ τῆς παλαιᾶς πόλεως διὰ πέντε μεγαλοπρεπῶν γεφυρῶν ἐκτισμένων ἐπὶ τοῦ στενοῦ. Καὶ ἐν μὲν τῇ πτέρυγι τῶν ἀνακτόρων τῇ ἐστρακμμένη πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ κυρίου ποταμοῦ συνέβαινον ὅσα ἀνωτέρω διηγήθημεν, ἐν δὲ τῇ πρὸς τὴν πόλιν πτέρυγι εὐρίσκειτο ἐξηλωμένη ἐπὶ μεταξωτοῦ ἀνακλίντρον ἡ βασιλισσὴ Βερενίκη ἐντὸς λαμπρῶς ἐσκευασμένου δωματίου, κρατοῦσα διὰ τῆς ἐρασμίας χερσὶς μόλις ἀνεγνωσμένην ἐπιστολήν.

Ἡ Βερενίκη ἦτο περίπου εἰκοσάετις, τὸ δὲ γλυκὺ αὐτῆς καὶ πλῆρες ἀγχινοίας πρόσωπον, περιβαλλόμενον ὑπὸ ξανθῶν βοστρύχων, ὅστις κατέπιπτον ἐκατέρωθεν ἐπὶ τοῦ μετώπου, ἐνίχι κατὰ ταύτην τὴν στιγμήν βαθεῖαν ἐκφρασαν ἰσχυρῆς. Ἐβρεθε δὲ κατὰ τὴν θερινὴν ταύτην ἡμέραν λευκὴν μὲν καὶ ἑλαφρὴν ἀλλὰ καὶ σερνήν, εἰς δέσποιναν ἀρμύζουσαν περιβολήν. Πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἀναγνώσει ἐπιστολήν τοῦ πατρὸς αὐτῆς Φιλαδέλφου, ὅστις συνεβούλευε τὴν κατὰ τὸ τοῦ χαρακτῆρος τοῦ προσώπου καὶ τὴν ψυχὴν ἁμοιοτάτην ἑαυτῷ ἀγαπητὴν θυγατέρα νὰ ἐπιστρέψῃ αὐθιγὰ εἰς Ἀλεξανδρείαν, ἂν ὁ Ἀντίοχος ἐξετέλει τὴν ἀπειλήν νὰ ἀνακαλέσῃ τὴν ἐκδιωχθεῖσαν Λαοδίκην.

Ἡ βραχεὶς εὐτυχία ἢ δυστυχία τοῦ μόλις τριετοῦς αὐτῆς γάμου παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς. Συνεπεία τῆς εἰρήνης μετὰ τὸν δεύτερον συριακὸν πόλεμον εἶχε συζευχθῆ, τῇ παρακλήσει τοῦ πατρὸς αὐτῆς, μετὰ τοῦ Ἀντιόχου ἀνδρός, ὃν οὐδέποτε πρότερον εἶχεν ἰδεῖ, ὅτι ὁ Φιλαδέλφος εἶχεν ἐλπίζει, ὅτι ὁ γάμος οὗτος ἤθελε διατηρήσει εἰς διαρκείας φιλικὰς σχέσεις τὰ δύο μεγάλα βασίλεια τῆς Συρίας καὶ Αἰγύπτου, καὶ ὅτι ἴσως ποτὲ ἤθελον ἐνωθῆ ταῦτα ὑπὸ ἐν καὶ τὸ αὐτὸ σκῆπτρον. Ὅπως δ' ἐπιτύχῃ τὴν εἰρήνην ταύτην, ὁ Ἀντίοχος ὤφειλε νὰ ἐκδιώξῃ τὴν πρώτην αὐτοῦ σύζυγον, τὴν ἐκπαθῆ Λαοδίκην, καὶ νὰ ἀποκληρώσῃ καὶ σπ-

ρῆσιν τῶν δικαιωμάτων τῆς διαδοχῆς τὰ τέκνα τῆς, ἰδίως δὲ τὸν τότε δεκαπενταετῆ Σέλευκον καὶ τὸν κατὰ τινα ἔτη νεώτερον Ἀντίοχον. Ὅτε δὲ ἡ Βερενίκη ἐφθασεν εἰς τὰ πρὸς βορρᾶν ὄρια τῆς Αἰγύπτου, τὰ ὅποια ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπροχώρουσαν μέχρι τῆς Παλαιστίνης καὶ ἐξετείνοντο πέραν τῆς Τύρου καὶ Δαμασκού, ἐγένετο δεκτὴ παρὰ τοῦ συζύγου αὐτῆς μετ' ἀσιατικῆς πομπῆς καὶ ἡγεμονικωτάτης ἀκολουθίας. Εἰσπερχομένη δ' εἰς Ἀντιόχειαν, εὐτυχε λαμπρῶν περιποιήσεων καὶ φιλοφρονήσεων. Μετὰ τοιαύτην ὑποδοχὴν δὲν ἦτο δύσκολον νὰ κυριευθῆ ἡ καρδία αὐτῆς ὑπὸ θερμοῦ αἰσθήματος ἀγάπης. Τὸ μὲν ἐγνωρίζεν ὡς φρόνιμος θυγάτηρ, ὅτι ἐξεπλήρου τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ πατρὸς αὐτῆς, ἥτις θὰ ἀπῆλλασθεν ἐν τῷ μέλλοντι τὴν Αἰγύπτου ἀνησυχίαν καὶ πολέμον, τὸ δὲ ὁ Ἀντίοχος ἦτο ὠραῖος ἀνήρ τριακοντούτης καὶ κατέβαλλε πᾶσαν προσπάθειαν ἵνα ἐλκύσῃ καὶ κολαεύσῃ αὐτὴν. Τὴν δὲ κακὴν φήμην περὶ τοῦ ἀσώτου αὐτοῦ βίου δὲν εἶδεν αὐτὴ ἐπιδοθεῖσιν ἡμένην κατὰ τὸν πρῶτον χρόνον τῆς συμβιώσεως· ἀληθῶς δὲ ὁ Ἀντίοχος εἶχε τότε ἐπιστήσει τὴν προσοχὴν του, ἵνα μὴ δώσῃ ἀφορμὴν παραπόνων, διότι ἐροεῖτο τὴν ἰσχυρὰν θαλασσίαν δύναμιν τῆς Αἰγύπτου, ἥτις ἥδη ἀπαξ εἶχε κυριεύσει καὶ καταλάβει ὅλην τὴν ἀκτὴν τῆς ἐκτεταμένης αὐτοῦ χώρας μέχρι τῆς Ἐφέσου καὶ τῆς Μαγνησίας καὶ ἥτις κατώρθωσε ἀκόμη μέχρι τῆς σήμερον νὰ διατηρήσῃ εἰς τὴν κατοχὴν τῆς μέρους τῶν ἀκτῶν τῆς Συρίας.

Ὅλος διάφορος ἤμεις ἀπέβησαν αἱ σχέσεις αὐτῶν, ὅτε ἡ Βερενίκη σχεδὸν ἐν καὶ ἡμισυ ἔτος μετὰ τὸν γάμον ἐγέννησεν υἱόν, ὅστις διὰ τῆς βοστρυχῶδους αὐτοῦ κόμης καὶ τῶν ζωηρῶν ὀφθαλμῶν ἦτο τὸ ἀπαικίονισμα τῆς μητρὸς αὐτοῦ. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἤρχισε προφανῆς ἀπομάκρυνσις ἐκ μέρους τοῦ Ἀντιόχου, καὶ ἐπειδὴ ἡ Βερενίκη, ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, περιέπεσεν εἰς μακρὰν ἀσθένειαν, ἤρχισεν οὕτως ὀλοτελῶς ἐκ νέου τὸν πρότερον αὐτοῦ βίον, βίπιτόμενος ἀπὸ ἐνὸς δρωτος εἰς ἄλλον, ἐπιδοθόμενος εἰς ἀκολαστότατα ὄργια μετὰ Βαβυλωνίων ὀρηστρίδων καὶ περικαλλῶν θυγατέρων τῆς Ἀραβίας καὶ οὕτω λησμονῶν παντάπασιν τὸν γάμον αὐτοῦ. Ὅτε δὲ λάβῃ ἡ Βερενίκη, ὁ ἰδεώδης αὐτῆς χαρακτῆρ καὶ αἱ ἡσυχοί, ἐμφορῶς διασκεδάσει μετὰ τῆς συζύγου του ἐπέφρονον ἀνδρῶν εἰς τὸν τεταραγμένον καὶ πρὸς ἡδονὴν καὶ ποικιλίαν ἀπεύθυντα βασιλεῖς, οὕτως ὥστε πάντοτε ὀλιγώτερον ἐφρόντιζε περὶ αὐτῆς.

Τῆς στιγμῆς ταύτης ἐπωφελήθη ἡ ἐκδιωγμένη Λαοδίκη καὶ ἔγραψεν ἐκ τῆς ἐξορίας ἐπιστολήν πρὸς τὸν βασιλεῖα, συνοδευομένην ὑπὸ ἀνθρώπων καὶ περιτέχου ἐργοχειροῦ. Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς παρίστατο διὰ θερμῶν ἐκφράσεων τὸν πόθον

αὐτῆς νὰ λάβῃ τὴν ἀδειαν τῆς πρὸς τὸν σύζυγον ἐπιστροφῆς. Αἱ γραμμαὶ αὗται καὶ τὰ σταλέντα ἐνθυμώματα δὲν ἠδύνατο νὰ φθάσωσιν εἰς εὐνοικωτέραν στιγμήν. Τώρα ἴσα ἴσα ἀνευθιμῆτο ὁ Ἀντίοχος τὴν εὐκαμπτον καὶ ἐλκυστικὴν κόρην τῆς Μακεδονίας τὴν ἔχουσαν ζωηροὺς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ εὐπαθῆ τὴν φύσιν, δραστήριον δὲ καὶ θεληματικὸν χαρακτῆρα, δι' οὗ κατώρθωσε νὰ πείθῃ ἀνεπασιθῆτως τὸν βασιλεῖα πρὸς πᾶν ὅ,τι αὐτὴ ἐπαθῆμει. Ὁ Ἀντίοχος οὐδ' ἐπὶ στιγμήν ἐδίστασε καὶ ἐπέτρεψεν εἰς τὴν ἐκδιωχθεῖσαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἀντιόχειαν, ἀλλὰ διέταξε νὰ μὴ φέρῃ μεθ' ἑαυτῆς τὰ τέσσαρα αὐτῆς τέκνα, διότι ἐπαθῆμει νὰ πορῶνῃ δασάρστα. Ὅτε δὲ ταῦτα συνέβησαν, ἔστειλεν ἀμέσως ἡ Βερενίκη ἀγγελιαφόρον πρὸς τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ τούτου τὴν ἀπάντησιν ἐκράτει σήμερον ἀνὰ χεῖρας.

Ὅλιγας δὲ μόλις στιγμᾶς εὐρίσκειτο βεθυομένη εἰς σκίφεις, ὅτε εἰσῆλθεν ἡ αἰγυπτία τροφὸς ἡ φέρουσα εἰς τὰς ἀγκύλας τῆς τὸν μικρὸν ἡγεμονόπαιδα. Καὶ αὕτη ἱραίνετο δεδακρυσμένη, ὡς αἱ πλεῖστα τῶν θεραπεινίδων, καὶ ἔδωκε τὸ νεογνὸν εἰς τὴν δέσποιναν μετὰ λυπηροῦ βλέμματος. Ἡ Βερενίκη ἐνηγκλίσθη καὶ ἐβίβασε τὸ παιδίον, καὶ ἡ ὄψις αὐτῆς εἶχεν ἄρχισαι ἦδη νὰ φαιδρύνηται, ὅτε αἰφνης εἰσῆλθεν ὁ Ἀντίοχος εἰς τὸ δωμάτιον μετὰ τοῦ ἐπηρεμένου ὄχρου προσώπου καὶ μετὰ ζοφερᾶς ὄψεως καὶ ἐπλησίασε τὸ ἀνακλίντρον ἐπὶ τοῦ ὅπου ἔκειτο ἡ Βερενίκη.

— Δὲν ἐνόω, Βερενίκη, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τεταραγμένος, τί σημαίνουσι τὰ παράπαν καὶ οἱ ὄρθνοι, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν αἱ γυναῖκες καὶ τὰ κοράσια ἔθεσαν εἰς ἀνησυχίαν τὰ ἀνάκτορα ὅλην τὴν πρωίαν. Σὺ εἶσαι ἡ διατάξασα νὰ συμβῶσιν αἱ σκηναὶ αὐταὶ πρὸς διασκέδασιν τῶν ξένων ἐργατῶν;

— Ὡ δὲ, Ἀντίοχε, ἀπεκρίθη μετὰ γλυκύτητος ἡ Βερενίκη πῶς ἐπλάσας τὴν ἀλλόστον ταύτην εἰκασίαν; Ἐκπλήττεισαι, ὅτι αἱ πισταὶ θεραπεινίδες λυποῦνται βλέπειναι τὴν κυρίαν αὐτῶν ἐκδιωχθεῖσιν εἰς τὴν πατρικὴν τῆς οἰκίαν;

— Καὶ τίς ἐκδιώκεται; ἀνέλαθεν ὁ Ἀντίοχος μετ' ἐπιτεινομένης ὀργῆς· δὲν σοι εἶπον φητός, ὅτι οὐδόλως θέλει μεταβληθῆ ἡ θέσις σου ὡς βασιλίσσης δταν ἐπιστρέψῃ ἡ Λαοδίκη, ὅτι θὰ μείνῃς βασιλίσσα καὶ σύζυγός μου, ὅπως μέχρι τοῦδε;

Τότε ἠγέρθη ἡ Βερενίκη ἐκ τοῦ ἀνακλίντρον, ποιήσασα νεύμα εἰς τὴν τροφὸν νὰ ἀπομακρυνθῆ μετὰ τοῦ παιδίου. Εἶχε θέσει τὴν δεξιὰν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας, ἵνα κατενεύσῃ τὴν ταραχὴν αὐτῆς, ἐπειτὰ δ' ἐπλησίασεν εἰς τὸ παραθύρον ὅθεν ἐβλέπε τὴν ὑπὸ στοῶν περιβαλλομένην ὁδὸν

καὶ τὴν πληθὺν ἀνθρώπων οἵτινες ἐκινουῦντο τῆδε κάκεισε δίκην ἀκατασχέτου ποταμοῦ.

— Ἐνόησας τῶρα, ἀνεκράυγασεν ὁ βασιλεὺς, ἐρχόμενος πλησιέστερον, ὅτι οὐδὲ θρίξ τῆς κεφαλῆς σου θέλει πειραχθῆ;

— Ἄλλ' ἐγὼ αἰ κηρύττω ἐν ταύτῃ τῇ θέσει, εἶπεν ἡ Βερενίκη στρεφόμενη καὶ σταυρούουσα τὰς χεῖρας ἐπὶ τοῦ νεανικοῦ στήθους, ὅτι οὐδὲ στιγμήν μὲναι εἰς τὸν οἶκον, μόλις ἡ Λαοδικὴ ἀρχίστη πάλιν νὰ ζῆ πλησίον σου. Ἐπέφερον ἡσυχῶς τὰς ἀπειτίας σου, οὐδὲν δ' εἶπον διὰ τὰς εὐωχίας σου, ἐπειδὴ αὐταὶ οὐδὲως ἠτήμαζον ἐμὲ αὐτήν. Ἄλλ' ἅμα φέρεις εἰς τὴν οἰκίαν δευτέραν γυναῖκα, ὥστε ἐγὼ καὶ τὸ δυστυχὲς μου τέκνον νὰ ἐμμεθὰ ἐνταῦθα δεκτοὶ ἐξ ἀνοχῆς καὶ νὰ πάσχωμεν, ἢ μὲν βασιλικὴ μου ἀξιοπρέπεια περιυβρίζεται, ἀτιμάζομαι δὲ ὡς θυγάτηρ τοῦ μεγάλου Πτολεμαίου. Τοῦτο οὐδ' ἐπὶ στιγμήν δύναμαι νάνεχθῶ. Ἀπέρχομαι λοιπὸν, ὅπως μὲ συμβουλεύει ὁ πατήρ μου.

— Δὲν θ' ἀπέλθῃς, εἶπεν ὁ Ἀντίοχος τρίτων τοὺς ὀδόντας, καὶ ἂν ἀκόμη παρίστατο ἡ ἀνάγκη νὰ περικυκλώσω τὰ ἀνάκτορα πανταχῶθεν διὰ στρατοῦ. Δὲν θὰ τολμήσῃς νὰ ἐξέλθῃς, παράφορε, ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἡ Βερενίκη προσέθη ἐν βῆμα ἐν τῷ δωματίῳ καὶ προσέβλεψε τὸν σύζυγον διὰ σταθεροῦ καὶ ἐν μέρει εἰρωνικοῦ βλέμματός.

— Τίς θέλει τολμήσει, Ἀντίοχε, νὰ μεταχειρισθῆ ἐναντίον μου τὴν βίαν; Τίς θέλει μὲ κρατήσῃ, ἂν ἐπιθυμῶ νὰ φύγω; Τόσον ταχέως ἐλησμόνησας τὴν ἰσχὺν τοῦ πατρός μου, ὅστις κατὰ τὴν παραμικροτέραν βελοπραγίαν θὰ κηρύξῃ κατὰ σοῦ τὸν πόλεμον καὶ δὲν θὰ σοὶ ἀφήσῃ οὔτε κοίτην ὅπως ἐπ' αὐτῆς ἀναπαύσῃ; τὸ πονηρόν σου σῶμα; Ὑποτιμᾷς λοιπὸν ἐπὶ τοσοῦτον τὸν βασιλεῖα, ὅστις ἐκάστην ἑβδομάδα στέλλει εἰς τὴν πεφλημένην αὐτοῦ θυγατέρα τὸ εὐχυμον ὕδωρ τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ, τὸ ὁποῖον μόνον τὸ τέκνον μου πίνει εἰς ὅλην τὴν ἀνοδρόν σου χῶραν;

— Ἀ, ἄ, ἀνεκράυγασε χλευαστικῶς ὁ βασιλεὺς, ὁ πατήρ σου εἶνε γέρον καὶ ἀσθενὴς καὶ δὲν θέλει τόσον ἐσπευσμένως ἀνακηδῆσαι ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἵνα ἀρπάσῃ τὸ συριακὸν βασιλεῖον. Καὶ σὺ, Βερενίκη, εἶσαι φρόνιμος γυνὴ καὶ δὲν θὰ ὠθήσῃς τὰ πράγματα ἐπὶ ξυροῦ ἀκμῆς. Σὲ γνωρίζω καλῶς. Θέλεις ἀποφύγει πάντα ὅσα συντείνουσιν εἰς τὸ νὰ μὴ ἐξευτελισθῆς ἐνώπιον τοῦ πλήθους. Ἐπειτα δὲ μὴ λησμονεῖς, ὅτι ἐν τῷ γάμῳ ἐκεῖνος εἶνε ὁ γελοιοθέτητος καὶ ὁ μάλλον βλακπτόμενος, ὅστις τὰ σφάλματα τοῦ ἄλλου καθιστᾷ δημόσιον σκάνδαλον. Ἐκτός τούτου ἡ Λαοδικὴ καὶ ἐγὼ δὲν μένομεν ἐδῶ, ἀλλ' ἀμέσως αὔριον ἀποπλέομεν διὰ Σιλευκίας εἰς Ἐφέσον, ἐνθα ἡ παρουσία μου εἶνε κατεπεύγουσα.

Κατὰ ταῦτα μένεις ἐντελῶς ἡσυχος ἐν Ἀντιοχείᾳ. Ἐστῶσαν δὲ ταῦτα ἡ τελευταία λέξις ἦν ἀνὰ λάσσω μετὰ σοῦ περὶ τοῦ ἐπισημοῦ τούτου. Ἀκολούθησον τὴν συμβουλήν μου καὶ ἔσο πάντοτε συνετὴ.

Ταῦτα λέγων ἐφυγεν ὁ βασιλεὺς ἐκ τοῦ δωματίου βῆματι ταχεῖ. Ἡ δὲ Βερενίκη ἐστρεφίθη ἄτιμάς τινας ἐπὶ τοῦ πλαισίου τοῦ παραθύρου, καὶ ἐκάλυψε τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν, δι' ὧν διέρρουσαν στάγονες τινὲς δακρύων.

Ὀλίγας στιγμὰς βραδύτερον εἰσῆλθεν ἡ Ἀρσινόη εἰς τὸ δωμάτιον. Ἡ βασίλισσα προχώρησε πρὸς αὐτήν, ἐκλίνα τὸ δεδακρυμένον πρόσωπον ἐπὶ τὸ στήθος αὐτῆς καὶ ἀνεκοίωσεν αὐτὴ τὰς ἀποφάσεις τοῦ βασιλέως.

Β.

Μετὰ τινὰς ὥρας ζωηρὰ κινήσις ἐξεδηλεύτο ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῆς Ἀντιοχείας. Οἱ Ἀντιοχεῖς ἤθελον νὰ ἴδωσαν τὴν εἰσόδον τῆς Λαοδικῆς, ἥτις πρὸ μίαις ὥρας εἶχεν ἀγγελθῆ ὑπὸ ἐπιπέτου ἀγγελιοφόρου. Ἡ ἐξορισθεῖσα βασίλισσα ἐμελλε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν πόλιν διὰ τῆς ἀνατολικῆς πύλης καὶ ν' ἀκολουθήσῃ ἐπὶ μακρὸν διάστημα τὴν κυρίαν ὁδόν, ἥτις ἦτο παράλληλος τοῦ Ὀρέντου. Ὁ κόσμος συνέρρεεν εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην, τῆς ὁποίας αἱ εὐρεῖαι στοαὶ ἠδύναντο ἀνέτως νὰ περιλάβωσι πολλὰς χιλιάδας.

Καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς εἶχε μεταβῆ ἐπιπέτος μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ μέχρι τῆς ἀνατολικῆς πύλης εἰς προὔπαντησιν τῆς Λαοδικῆς, ἵνα χαιρετίσῃ αὐτὴν αὐτὸς. Ἐπὶ τέλους ἰσχυρὸς τάρραχος κατὰ τὰ πρόαστια ἀνήγγειλεν, ὅτι ἡ πομπὴ ἐφάνητο, καὶ ἀμέσως κατόπιν ἔστησαν τὰ ἄρματα, ἵν' ἀποδεχθῶσι τὸν χαιρετισμὸν τοῦ βασιλέως.

Ἐν τῇ πρώτῃ βασιλικῇ ἀμάξῃ — διότι ὅλαι αἱ ἀμαξαὶ εἶχον προαποσταλῆ ἐκ τῶν βασιλικῶν ἱπποστασιῶν μέχρι τοῦ σταθμοῦ τῆς Βερόνης — ἐκάθητο ἡ ἐξορισθεῖσα βασίλισσα καὶ ἡ φίλη αὐτῆς Δανάη. Ἡ Λαοδικὴ ἦτο γυνὴ εὐπλαστοῦ, περὶ πού τριακοντα καὶ πέντε ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, ἐχουσα τρυφερὸν χροιάν, βαθυμέλανα, σχεδὸν ἀνησυχαστικὸς ὀφθαλμούς. Ἐκαίτο δὲ τῶρα νεωχελῶς ἐξηπλωμένη ἐπὶ τῶν μεταξωτῶν προσκεφαλαίων τῆς ἀμάξης. Ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ λαιμὸς αὐτῆς ἦσαν κατόμιστοι κοσμημάτων, ὅπως καὶ αἱ βραχιόνες, οἵτινες ἔφερον βαρύτιμα ψέλλια ἐκ χρυσοῦ. Ἐφερε μεγαλοπρεπῆ, ἐπίχρυσον ἐσθῆτα ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς κατέπετε πέπλος ὀυρανίου χρώματος χαλαρὰ ἐπιτεθειμένος οὕτως ὥστε ἐφάνητο ἡ ἀφρονος μέλαινα κόμη καὶ ἡ πολυτίμος στεφάνη. Ἡ κατὰ πολὺ νεωτέρα αὐτῆς σύντροφος ἦτο ἡ θυγάτηρ τῆς περιφροῦ Λεοντίου, τῆς φίλης καὶ μαθητρίας τοῦ Ἐπιφροῦ, καὶ περιωνύμου εἰς τὴν αὐλήν διὰ τοὺς ἀναρι-

βαίτους ἔρωτας εἰς τοὺς ὁποίους ἦτο περιπεπλεγμένα. Ὁ βασιλεὺς λαβὼν τὴν χεῖρα τῆς Λαοδικῆς ἐσφιγγεν αὐτὴν περιπαθῶς· ἔπειτα δ' ἐξῆκολούθησεν ἡ ἀμαξία τὴν πορείαν αὐτῆς.

Ἐν τῇ δευτέρῃ ἀμάξῃ εὐρίσκοντο δύο γυναῖκες τῆς βασίλισσας, ἐξ ὧν ἡ νεωτέρα, ἡ χαλκώρου Νανῶ, ἦτο ἀραβικῆς καταγωγῆς. Τὴν τρίτην ἀμαξίαν κατεῖχον ὁ Ἀνδρόμαχος, ὁ ἀδελφὸς τῆς Λαοδικῆς, καὶ οἱ δύο αὐτῆς ἐμπιστοί, ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ, ἐκ τῶν ὁποίων διεκρίνετο ἰδίως ὁ πρῶτος διὰ τὴν μοχθηρὰν καὶ πρόστυχον αὐτοῦ ὄψιν. Τὰς δὲ ἀμαξίας, ἐπικατάσας εἰς τὴν κυρίαν ὁδόν, συνώδευσεν ὁ βασιλεὺς ἐπιπέτος μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ.

Ἐν ᾧ εἰς τὰ πρόαστια αἱ ἀμαξαὶ ἐχαιρετίζοντο δι' ἡχηρῶν ἐσπευρημιῶν, ἡ καὶ αὐτὸς πόλις ἔμενε πολὺ ψυχροτέρα. Οἱ κλείττοι ἦσαν ἡσυχὴ ὑπὸ τὰς στοὰς καὶ παρετήρουν τὸ θέαμα χωρὶς νὰ ἐκφράσωσι τὴν γνώμην αὐτῶν. Ὀλίγοι δὲ μόνον ἐπεκρότου, μισθιαὶ δὲ τινὲς γυναῖκες ἔρριπτον ἄνηθ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐντός τῆς πρώτης ἀμάξης.

Αἱ ἀμαξαὶ ἔστρεψαν ἐκ τῆς κυρίας ὁδοῦ δεξιὰ πρὸς τὸ Νυμφαῖον, διεβήσαν τὴν εὐρείαν ἐκ μαρμάρου γέφυραν καὶ ἐφθασαν μετὰ τινὰς στιγμὰς εἰς τὰ ἀνάκτορα. Μόλις δὲ εἶχον σταθῆ πρὸ τοῦ κυρίου πυλῶνος, καὶ ἀναρίθμητοι δούλοι συνέρρευσαν ἐκ τῶν θυρῶν, ἐδοθήθησαν κατὰ τὴν κατάβασιν καὶ ἔφερον εἰς τὰ ἀνάκτορα ὅτι ἦτο πρὸς μεταφορὰν.

Ἡ βασίλισσα καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῆς ὠδηγήθησαν ἀμέσως εἰς τὰ δι' αὐτὰς εὐτρεπισμένα δωμάτια, ἐν οἷς ἡ Λαοδικὴ ἀπετίναξε τὴν κόριν τῆς ὁδοῦ, ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματα τοῦ ταξιδίου, ἀπέθεσε τὸν πέπλον, ἵνα κοσμήσῃ τὴν κεφαλὴν διὰ στεφάνου ἐκ μύρτων καὶ ῥόδων, ἐπειδὴ ἦτο κολλημένη, ἅμα ὡς ἦτο δυνατόν, νὰ μετασχητῇ τὸ βασιλικὸν σμυπόσιον. Ἀναβωρῆσασα δὲ τὴν περιβολὴν αὐτῆς ἐν τῷ μεγάλῳ ἀγορῶν κατόπτρῳ καὶ διευθετήσασα αὐτὴν τῇ βοήθειᾳ τῶν γυναικῶν αὐτῆς καὶ κατὰ τὴν γνώμην αὐτῶν, οὕτως ὥστε τὰ πάντα νὰ εἶνε θελητικὰ καὶ ἀκριτὰ ἔλκυστικὰ, ἐγκατέλιπε μετὰ τῶν γυναικῶν αὐτῆς τὸν κοίτων, καὶ ἠκολούθησε τὸν αὐλικὸν ὅστις ὠδήγησεν αὐτὴν εἰς τὸ μέγα ἐστιατόριον. Ταύτας ἠκολούθησεν ἡ ἐπίσης πλουσιῶς κεκοσμημένη Δανάη, ἥτις ἔμενεν ἐν παρακειμένῳ δωματίῳ.

Ὁ βασιλεὺς εἰσῆρχετο κατὰ τὴν αὐτὴν στιγμήν ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς εἰς τὴν αἴθουσαν, συνοδούμενος ὑπὸ τοῦ στρατηγοῦ καὶ ἐμπιστοῦ αὐτοῦ Σάφρονος, ἡγεμονίδος τινὸς τῆς αὐλῆς καὶ τῆς Γοργούς, τῆς συντρόφου τῆς Βερενίκης. Αὐτὴ δὲ ἡ Βερενίκη εἶχεν ἀρνηθῆ τὴν διὰ τὸ σμυπόσιον πρόσκλησιν, προφρασιζομένη ἀδιαθεσίαν. Οὕτως ἐπέβησαν περὶ τὴν βασιλικὴν τράπεζαν τέσσαρα μόνον ἀνάκλιτρα. Ἐπ' ἑνὸς τούτων, κε-

κοσμημένου διὰ τῶν ἐκλεκτοτάτων ἀνθίων, κατεκλίθησαν ὁ Ἀντίοχος καὶ ἡ Λαοδικὴ, ἐπὶ δὲ τῶν λοιπῶν ὁ Ἀνδρόμαχος καὶ Λυσίμαχος μετὰ τῆς Γοργούς καὶ τῆς ἡγεμονίδος, καὶ ἐπὶ τοῦ τελευταίου ὁ Σάφρων καὶ ἡ Δανάη. Ἐν τῇ παρακειμένῃ αἴθουσῃ εἰδείπνει ἡ πολυάριθμος ἀκολουθία τοῦ βασιλέως μετὰ τῶν γυναικῶν τῆς Λαοδικῆς καὶ ἄλλων γυναικῶν καὶ κορασιῶν τῆς αὐλῆς καὶ τῶν ἀνακτόρων.

Τὸ σμυπόσιον ὑπερέβη κατὰ τὴν πολυτέλειαν πᾶν ὅτι εἶχε ποτὲ παρατεθῆ ἐν τοῖς βασιλείοις τῆς Ἀντιοχείας. Οἱ δούλοι ἔτρεχον τῆδε κάκεισε καὶ ἦσαν λίαν ἀπησχολημένοι, φέροντες τὰ διάφορα ὄψα καὶ πληροῦντες τὰ κενούμενα ποτήρια ἀδιακόπως ἐκ τοῦ μεγάλου χρυσοῦ κρατήρος. Αἱ ὀψεις τῶν συνδαιτυμόνων ἐγένοντο μάλλον ἐρυθραὶ, ἡ συνομιλία ζωηροτέρα, οἰκειότερα καὶ ἰσχυροτέρα, διεκρίνοντο δὲ ἤδη διαφορούμενοι καὶ ὑποποτι κινήσεις, ἐλέγχουσαι τὴν κατάστασιν τῶν σμυποτίων.

Τότε διέταξεν ὁ βασιλεὺς νὰ φέρωσιν ἐκ τοῦ ἀρίστου συριακοῦ οἴνου, ὅστις ἐμελλε νὰ πιθῆ ἀκρατος. Ὅτε δ' ἕκαστος ἐκένωσεν ἐν ποτήριον τοῦ οἴνου τούτου, ἐκλίνα ὁ βασιλεὺς τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τὸ στήθος τῆς Λαοδικῆς, ἠλθίω; γελῶν καὶ ὑποφελλίξων, καὶ προὐκάλεσεν αὐτὴν νὰ ἐγερθῆ. Ἡ Λαοδικὴ ἐσηκώθη, βοηθούσα δὲ τὸν βασιλεῖα ὅπως ἐγερθῆ, ἔδραξεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἵνα ὠδηγήσῃ τὸν κλονούμενον νὰ ἐξέλθῃ τῆς αἰθούσης, ἡ δ' ἐπίλοιπος συντροφία οὐδέως ἐπαράχθη ἐκ τούτου.

Πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου ἴσταντο δούλοι μετὰ πυρσῶν, οἵτινες ὠδήγησαν τὸ ζεύγος εἰς τὸν κοίτων τῆς Λαοδικῆς. Ὁ κοίτων οὗτος ἐφωτίζετο ὑπὸ λύχνου ὅτε δὲ οἱ δούλοι ἀπμακρύνθησαν, ἐκλείσασιν τὴν θύραν. Μόλις ὁ βασιλεὺς ἐξεδύθη καὶ κατεκλίθη, καὶ ἐν τῷ ἅμα ἐβωθισθῆ εἰς βαθὺν ὕπνον. Ἡ Λαοδικὴ ἤνοιξε τότε ἡσυχῶς τὴν θύραν καὶ μετέβη εἰς τὸ δωμάτιον τῆς Δανάης, ἐνθα εὐρίσκοντο ἤδη ὁ Λυσίμαχος καὶ ὁ Νικάτωρ.

— Ὁ βασιλεὺς κοιμᾶται, εἶπεν ἡ Λαοδικὴ, καὶ δὲν θὰ μᾶς ταράξῃ ἐπὶ πολλὴν ὥραν. Μείνε λοιπὸν σὺ, Λυσίμαχε, ἐδῶ ἐν Ἀντιοχείᾳ καὶ προσετακίρησθι πρῶτον τὴν ἀνακτορικὴν φρουράν. Εἰσαὶ δ' ὀπείθωνος ἐφ' ὅρω ζωῆς ὅπως ἡ Βερενίκη καὶ ὁ παῖς οὗτῆς μὴ ἀποδράσωσιν. Ἡμεῖς ἀποπλέομεν αὔριον δι' Ἐφέσον, ἐνθα οἱ δύο μου υἱοὶ καὶ αἱ θυγατέρες εὐρίσκονται ἤδη ἀπὸ δεκά ἡμερῶν μετὰ τοῦ παιδαγωγοῦ αὐτῶν Θρασυμάχου. Ἐπειδὴ ὁ βασιλεὺς ἔχει μεθ' αὐτοῦ πολλοὺς Αἰγυπτίους, ἰδίως δὲ τὸν μισθτόν μου καὶ προνοητικὸν Σάφρον, οὐδὲν θέλομεν ἐπιχειρῆσαι προτοῦ φθάσωμεν εἰς Ἐφέσον. Ἐκεῖ ὅμως τὴν πρώτην νύκτα θ' ἀποθάνῃ ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς ἀκολουθίας αὐτοῦ! Μόνον ὅταν μάθῃτε ἀ-

σφαλώς τὸ συμβῆναι εἰς Ἀντιόχειαν, τότε φονεύσα-
τε τὸ τέκνον τῆς Βερενίκης. Γνωρίζεις, Λυσίμαχε,
τὴν ἀμοιβὴν ἣν σοὶ ὑπασχέθην, τὴν Μικρὰν Ἀ-
σίαν μέχρι τοῦ Τυέρου.

Ἄφου δ' ἐπραγματεύθησαν ἀκόμη διαφόρους
ἄλλας λεπτομερείας τῆς συναμοσίας ταύτης,
ἐπέστρεψαν οἱ ἔμπιστοι εἰς τὸ δαίπνον, ἐνῶ ἡ
λαοδικὴ μετέβαινον εἰς τὸν καιτῶνα αὐτῆς ἐν
τῷ ὑποίῳ ἐπρόκειτο νὰ ἐορτάσῃ τὴν φαιδρὰν καὶ
τόσφ' ἐπιθυμητὴν ἐντάμωσιν μετὰ τοῦ συζύγου
αὐτῆς, ὅστις τώρα κατέκειτο βέγγων καὶ κατε-
χόμενος ὑπὸ τῶν ἀτρῶν τοῦ οἴνου.

(Ἔπειτα συνέχεια).

ΓΡΟΙΛΛΑΝΔΩΝ ΗΘΗ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῆς ἐν Κοπενάγη γινομένης νῦν
ἐκθέσεως τῶν συλλογῶν, ἃς ὁ πλοίαρχος Χόλμ
ἐκδύσει ἐκ τοῦ ταξιδίου του εἰς τὰ ἀνατολικά
παράλια τῆς Γροιλλανδίας, ὁ Δανὸς γεωγράφος
Χάνσεν Βλάγγστατ ἐπέστησε τὴν προσοχὴν τῶν
ἐπιστημόνων εἰς γροιλλανδικὰς τινὰς φυλάς τῶς
παντελῶς ἀγνώστους, ὡς λέγει, οἰκούμενων δὲ περὶ
τὸν ὄρθον τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ. Ἰδίως ἄξια ἐξηγε-
ρίας εἶναι ὅσα ἀνέφερε περὶ τοῦ βίου καὶ τῶν
ἠθῶν τῶν φυλῶν ἐκείνων.

Οἱ Γροιλλανδοὶ τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ ἐντὸς μὲν
τῶν καλυθῶν αὐτῶν μένουσιν ἠλόγουμοι (μόναι
αἱ γυναῖκες φέρουσι στενὴν ζώνην περὶ τὴν
ἰσφύην) ἐξερχόμενοι δὲ τῶν καλυθῶν φοροῦσι κα-
τὰ μὲν τὸ θέρος δέρματα φίλα, τὸν δὲ χειμῶνα
μηλωτάς. Τὰ δερμάτινα ἱμάτια αὐτῶν κοσμοῦν-
ται διὰ κομφῶν ποικιλιμάτων, ἀποτελούμενων
ἐκ μικρῶν κομματιῶν δέρματος, φιλοκάλως διηυ-
θετημένων. Τὰ ὑποδήματά των ἔχουσιν ἐπερ-
ραμμένην μηλωτήν. Τὸν χειμῶνα πλὴν τῶν ὑπο-
δημάτων φοροῦσι καὶ δερμάτινα περιπέδια, ἔχον-
τα ὁμοίως ἐπερραμμένην μηλωτήν. Οὐκ ὀλίγοι
τῶν ἰθαγενῶν φοροῦσι λευκὰς μηλωτάς πολυτι-
μοτάτας, κατεσκευασμένας ἐκ δέρματος λευκῆς
ἀρκτου, καὶ περιτραχήλια ἐκ δορῆς φώκης, κε-
κομμένης εἰς λωρίδας στενάς. Οἱ σκούφοι των
εἶναι λευκοὶ ἢ κυανοὶ ἐκ δέρματος ἀλώπεκος,
ἢς ἡ σούρα καταπίπτει ἐπὶ τῶν ὤμων ἐν εἶδει
θυσάνου.

Οἱ Γροιλλανδοὶ οὗτοι ποιοῦνται χρῆσιν καὶ ἡ-
λεξιβροχίων καὶ ἀνθηλίων ξυλίων, ὅπως προφυλάσ-
σονται ἀπὸ τοῦ νιφετοῦ καὶ τῆς ἀνταυγίας τῆς
χιόνος. Ἔχουσι δὲ καὶ κτένια κεράτινα διὰ τὴν
κόμην αὐτῶν, ἣν κείρουσιν ἢ μάλλον προσιζου-
σιν, ὅταν μακρυνθῇ ὑπεριμέτρως. Τινὲς ἔτι ἀνα-
δοῦσι τὴν κόμην, σχηματίζοντες κόμβον ἐν τῇ
κορυφῇ τῆς κεφαλῆς.

Ἡ κοινωνικὴ θέσις τῆς ἐγγάμου γυναικὸς εἶ-

ναι ἀκανόνιστος μέχρις ὅτου γείνη μήτηρ. Δια-
καίσατον δ' ἔχει πόσον πᾶσα γυνὴ νὰ γενήσῃ
υἷον, διότι τότε ἡ φυλὴ προσκινᾶται ἐνὰ ἐπὶ
πλέον θηρευτήν. Ὅπως τύχη τοῦ ποδομένου
προσφεύγει εἰς δεισιδαιμόνους πράξεις, οἱ εἰσιν καὶ
ὁ ῥοφῆς τῆς ἐγκύου εἰς τρόπον ὥστε τὰ βήματά
τῆς νὰ ἀποτελεῖσι σχήματα ἐλικοειδῆ, ἀπαρῶν-
λακτα τῷ σχήματι τοῦ ἀριθμοῦ 8. Ὁ τρόπος
οὗτος νομίζεται τελεσφόρος, ἐκείνη δὲ ἥτις ἀκρι-
θῶς καὶ μετὰ προσοχῆς χορεύσῃ τὸν ὀκτασχί-
μονα χορὸν εἶναι βεβαία ὅτι τὸ ἐν τῇ γαστρὶ τῆς
ἐμβρυον ἡ μεταπλασθῆ εἰς ἄρρεν.

Ἐντὸς τῶν καλυθῶν οἱ παῖδες διάγουσιν ἠλό-
γουμοι μέχρι τοῦ δεκάτου τετάρτου ἔτους τῆς
ἡλικίας. Ἀμα συμπληρώσασιν τὴν ἡλικίαν ταύ-
την, τοὶ δίδουσιν ἐν βρακίον, ὅπερ θεωρεῖται ὡς
ἀναγνώρισις τῆς ἐνηλικιότητος αὐτῶν. Συχνάκις
νυμφεύουσι τοὺς δεκατετραετείς παῖδας μετὰ γυ-
ναικῶν πρεσβυτέρων τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' ὁ γάμος
θεωρεῖται ἔγκυρος μόνον ὅταν γεννηθῇ τέκνον. Ἐ-
νίοτε ὁ ἀνὴρ λαμβάνει δύο συζύγους, ὅπως ἔχη
δύο κωπηλάτιδας ἐν τῷ καιρῷ αὐτοῦ. Ἡ παι-
δοποιία ἀγάμου δὲν θεωρεῖται ἀτιμωτική· οὐχ
ὅσπασιν δὲ οἱ ἄνδρες ἀνταλλάσσουσι τὰς συζύ-
γους αὐτῶν. Σπανιώτατον ὁμῶς φαινόμενον εἶναι
ἄνδρες ὑπερβάλλοντες τὴν ἡλικίαν τῶν ἐξήκοντα
ἔτων. Ὁ λόγος δὲ τούτου εἶναι, ὅτι εὐθύς ὡς νο-
σῆσῃ τις ἐπικινδύνως ὀφείλει παρακαλούμενος
ὑπὸ τῶν οἰκείων νὰ συγκατατεθῆ (καὶ συγκατα-
τίθεται πάντοτε σχεδόν) νὰ αὐτοκατακτεθῆ πιγί-
μος εἰς τὴν θάλασσαν. Τοὺς δὲ παθόντας φρι-
νοβλάθειαν φονεύουσι καὶ ἄνοκτας οἱ συγγενεῖς.
Οἱ νεκροὶ ἐκείνων, ὡν οἱ πρόγονοι ἐπινηθῶσιν, βί-
πτονται ἐπίσης εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ δὲ ἄλλοι
θάπτονται μετὰ τῶν πολυτιμοτάτων ἐργαλείων
ἢ ὀπλῶν των, ἐπιτιθεμένων λίθων ἐπὶ τοῦ πτω-
ματος αὐτῶν.

Οἱ ἰθαγενεῖς τοῦ Ἀγκμαγσαλίκ σχεδὸν παντε-
λῶς ἀγνοοῦσι τὴν ἀλιευτικὴν τέχνην, τοὺς δὲ
ἰχθύς ἐξ ὧν τρέφονται ἀγρεύουσι διὰ κάμακος.
Τὰ ὄπλα αὐτῶν, δι' ὧν πορίζονται τὴν τροφήν
των, εἶναι βέλη, λόγχαι καὶ κάμακες, ἔχοντα
ἀίχμην ὀστεινὴν ἢ σιδηρᾶν. Γινώσκουσι τὴν
χρῆσιν τῶν μετάλλων, τὰ ὅποια προμηθεύονται
ἐκ τῶν ναυαγίων τῶν ἐξοκελλόντων εἰς τὰς ἀ-
κτὰς αὐτῶν πλοίων ἢ ἐξ ἐνταλλαγῶν, γνωμέ-
νων πρὸς τὰς νοτιώτερον οἰκούμενας φυλάς. Κατα-
σκευάζουσι δ' ἐκ τοῦ σιδήρου οὐ μόνον αἰχμᾶς
ὀπλων, ἀλλὰ καὶ μαχαίρας καὶ καρφοβελόνας.
Αἱ καρφοβελόναί καὶ οἱ μαργαρίται θεωροῦνται
τὰ πολυτιμώτατα τῶν κοσμημάτων. Ἄλλο προ-
φιλὲς κόσμημα αὐτῶν εἶναι περιδέρατα ἐκ λω-
ρίδος ἐντέρου, ἐφ' ὧν εἶναι προσηλωμένοι ἄκα-
θαι ἰχθύος.

Κατεργάζονται δὲ καλῶς τὸ ξύλον· τὰ δὲ
φορα σκευὴ αὐτῶν καὶ οἱ κοντοὶ τῶν δορῶν

καὶ τῶν καμάκων εἶναι ἄριστα γεγλυμμένοι. Τὰ
ὄστρια δ' ὡν κοσμοῦσι τοὺς κοντοὺς ἔχουσιν ἰ-
νίστε σχῆμα φαλακινῶν ἢ ἰχθύων. Τὸ πῦρ ἀνά-
πτουσι κατὰ τὸν εἰς τοὺς παλαιοτάτους καὶ τοὺς
ἀγρίους λαοὺς συνήθη τρόπον· περιστρέφουσι τα-
χέως μίαν βάρβον ἐντὸς τῆς ὀπῆς ἐτέρου ξύλου,
μέχρις ὅτου ἀναφλεχθῶσιν ἐκ τῆς προστριβῆς
σπινθήρες· διὰ τῶν σπινθῆρων τούτων μεταδί-
δουσι τὸ πῦρ εἰς βρῦον ξηρὸν, ἐξ οὗ ἀνάπτουσι
τὸ λίπος, δι' οὗ φωτίζουσι τὰς καλύβας των ἢ
μαγειρεύουσι τὰ φαγητά των.

Ὁ πληθυσμὸς τῶν ἰθαγενῶν τῆς ἀνατολικῆς
παράλιας τῆς Γροιλλανδίας συνεποσῶτο κατὰ τὰ
τέλη τοῦ 1884 εἰς 548 κατοίκους, ὧν 247 ἄρ-
ρινοι καὶ 301 θήλειοι. Ἡ γλώσσα, ἣν λαλοῦσι,
δὲν διαφέρει τῆς τῶν Ἐσκιμῶων, τῶν οἰκούντων
τὰ δυτικὰ παράλια.

ΕΚΘΕΣΙΣ ΝΥΜΦΩΝ

Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαίνας, παρωρείας τῶν
δυτικῶν Καρπαθίων, εἰς ὕψος πεντακισχιλίων ἢ
ἑξακισχιλίων ποδῶν ὑπεράνω τῆς ἐπιφανείας τῆς
θαλάσσης, τελεῖται ὑπὸ τῶν περιουκούντων Ῥω-
μῶνων κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς τῶν ἁγίων
Ἀποστόλων περιεργος πανηγυρῆς. Εἰς τὴν πανή-
γυριν ταύτην συναθροίζονται ἐκ τῶν περιχώρων
αἱ ἐν ὄρα γάμοι, ὅπως εὖρωσι συζυγοί. Ἐπὶ
ἐτηθλόκληρα παρασκευάζονται αἱ νεάνιδες διὰ τὸ
τοιοῦτο ταξίδιον, ἐπειδὴ ὀφείλουσι νὰ συμπαραι-
λαβάνωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ τὴν προικὰ των· ἐπὶ
ἐτη νήσουσιν, ὑφαίνουσι, κεντῶσι, βράπτουσιν,
ἀλλὰ πλὴν τῶν ἔργων τῆς μελλονύμφου, ἡ μή-
τηρ, ἡ μάμμη, καὶ ἄλλαι συγγενεῖς προσθέτου-
σιν εἰς τὴν προικὰ τῆς ἐκ τῆς ἰδίας των προικὸς·
καὶ πάντα ταῦτα τίθενται ἐν κιβώτιῳ διαγλύφῳ
ἢ κοσμομένῳ διὰ ζωγραφιστῶν ἀνθέων, καὶ
φορτῶνται ἐπὶ τοῦ καλλίστου ἵππου τῆς οἰκο-
γενείας. Συμπααραλαμβάνουσι δὲ καὶ ζῶα ἐκ
τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν οἰκογένειαν, κατ' ἐκλογὴν,
καὶ κυψέλας μελισσῶν καὶ διάφορα ἄλλα, τὰ μὲν ὡς
ἀποτελοῦντα μέρος τῆς προικὸς, τὰ δὲ πρὸς ἐπι-
δείξιν. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς Γαίνας ἐκάστη οἰ-
κογένεια ἔχουσα κόρην πρὸς ὑπανδρείαν πηγνύει
ἰδίαν σκηνήν, ἐν ἣ ἐκτίθενται αἱ καταλλήλους τὰ
προικῶα καὶ ἐν ἣ οἱ πρόεχοντες τῆς οἰκογενείας
ἄνδρες δέχονται τοὺς ἐπισκεπτομένους, τοὺς θέ-
λοντας νὰ ἴδωσι τὴν νύμφην καὶ τὴν προικὰ.
Οἱ ἐπίδοχοι γαμβροὶ προσέρχονται, συνοδευόμενοι
ὑπὸ συγγενῶν, ἢ ἂν τοῖς εἶναι δυνατόν ὑπὸ ἐ-
πιστημῶν προστατῶν, φέρουσι δὲ μεθ' ἑαυτῶν τὸ
ἄριστον τῶν κτημάτων αὐτῶν, συνήθως κομφῆν
ἀργυροχρῆσον ζώνην. Ὅταν γείνη ἡ ἐκλογή τῆς
νύμφης, τελοῦνται παραχρῆμα καὶ οἱ ἀρραβῶ-
νες, εὐλογούμενοι ὑπὸ τοῦ ἐν τῷ ὄρει μονάζοντος ἐ-

ρομονάχου. Σπανίως νέα μεταβάσα μετὰ τῆς
προικὸς τῆς εἰς τὴν πανήγυριν πρὸς εὔρεσιν γαμ-
βροῦ ἐπανέρχεται ἄπρακτος. Ἄλλ' ὁ λόγος τού-
του εἶναι, ὅτι τὰ συνοικεσία ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον
εἶσι προσημειωμένα καὶ ἡ μεταβαίνουσα εἰς
τὴν πανήγυριν ἔχει τὴν βεβαιότητα, ὅτι τὴν
περιμένει ἐκεῖ ὁ μνηστῆρ. Αἱ μὴ ἔχουσαι μνη-
στῆρα νεάνιδες δὲν συμπααραλαμβάνουσι συνήθως
τὴν προικὰ των, οὐδὲ ἔχουσιν ἰδίαν σκηνήν.

ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΑΠΛΟΤΗΣ

Ἐκ συγγράμματος ἐκδοθέντος κατ' αὐτὰς ἐν
Λονδίῳ ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν «Αὐλικαὶ ἀναμνή-
σεις ἐκ τῶν χρόνων τοῦ βασιλέως τοῦ Ἀνοβέρου
Ἐρρίστου Αὐγούστου, ἢ ἐρανίζομεθα τὰ ἐπίμεινα
ἀνέκδοτα περὶ τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Αὐστρίας
Φραγκίσκου τοῦ πρώτου.

Ἐν τινι συνεδριάσει τοῦ ὑπουργικοῦ συμβου-
λίου, προεδρευομένη ὑπὸ τοῦ αὐτοκράτορος, ἦσαν
ἠπλωμένοι ἐπὶ τῆς τραπέζης μεγάλοι γεωγρα-
φικοὶ πίνακες τῶν Ἑυρωπαϊκῶν κρατῶν, πάντες
δ' ἦκουον μετὰ πολλῆς προσοχῆς τὰς προτάσεις
τοῦ Μίττερνιχ, προτείνοντος νέον καθορισμὸν συν-
όρων καὶ αὐξήσιν τοῦ κράτους διὰ τῆς προσαρ-
τήσεως ἐπαρχιῶν ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Ναπολέοντος
νεωστὶ πλασθέντων βασιλείων. Ὁ αὐτοκράτωρ
ἔχων ἐνώπιόν του ἴδιον ἄτλαντα ἐφαίνετο βεβου-
λισμένος εἰς τὴν μελέτην τοῦ σπουδαιωτάτου ἐ-
κείνου θέματος, ὅτε αἰφνης κλείσας ἀποτόμως
καὶ μετὰ κράτον τὸ βιβλίον ἀνεφώνησε. «Ἐπὶ
τέλους, ἰδοὺ!» Πάντες ἐστράφησαν πρὸς τὸν αὐτο-
κράτορα ἀναμένοντες εὐλαθῶς νὰ ἀκούσῃ τὴν
γνώμην αὐτοῦ, ὁ δὲ Μίττερνιχ ἐτόλμησε νὰ πα-
ρακαλέτῃ τὴν Α. Μ. ὅπως εὐδοκήσῃ νὰ ἐξη-
γήσῃ τὴν γνώμην του. «Δὲν ἔχω κόμην ἰαν γνῶ-
μην, εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ γελάσας, νὰ, κυττά-
ξετε, αὐτὴ ἐδῶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ μοῦ φύγῃ.»
Καὶ ἀνοίξας τὸν ἄτλαντα ἐδήξε πρὸς τοὺς ἐκ-
θῆμους ὑπουργοὺς του ἀράχνην μικρὰν ἢς ἀπὸ
ὄρας παρηκολούθει τὰς κινήσεις ἐν ὄσφ' εὐρίσκειτο
εἰς τὰ ἄκρα τῶν φύλλων, καὶ ἦν ἐθανάτωσε
παραχρῆμα κλείσας τὸ βιβλίον, ὅτε ἐτόλμησε νὰ
εἰσχωρήσῃ ἐντὸς αὐτοῦ.

Ἀπίθανον ὁμῶς φαίνεται ἕτερον ἀνέκδοτον, τὸ
ὅποιον ἀφηγείται περὶ τοῦ αὐτοῦ μονάρχου ὁ
συγγραφεὺς τῶν Αὐλικῶν ἀναμνήσεων. Ἰδὼν
ποτε ὁ Φραγκίσκος ἐν τῇ οἰκίᾳ συγγενοῦς τοῦ
τινος ἀλυσιδέτου μεγαλοπρεπῆ ὄρνιθα, ζωγρη-
θέντα ἐν τοῖς Καρπαθίοις, ἠρώτησε· «Τί εἶναι
τούτο ἰ

- Εἶναι ὄραϊος ἀετός, Μεγαλειότατε.
- Τί, ἀπὸ τοὺς κοινούς ἀετοὺς;
- Ὅχι, μεγαλειότατε, εἶναι αὐτοκρατορικὸς

αετός, τὸ ἔμβλημα τοῦ κράτους σας. Κατωρθώθη νὰ τὸν συλλάβωσι ζωντανόν, ἀφ' οὗ τὸν ἐπλήρωσαν.

— Τὸν κακόμοιρον! φαίνεται πῶς εἶναι πληγωμένος· τοῦ λείπει τὸ ἓνα κεφάλι.

— Συγγνώμην, μεγαλειότητα, εἶναι ἀκέραιος. Ὁ αὐτοκρατορικός αετός ἓνα μόνον κεφάλι ἔχει.

— Τι; ἓνα μόνον κεφάλι ἔχει ὁ αὐτοκρατορικός αετός; Τότε λοιπὸν διατί τὸν ζωγραφίζουσι μὲ δύο εἰς τὰ εἰκόνημα;

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Σίνης τις λόγιος διέπραξεν ἐπ' ἐσχάτων ἐγκλημα κηλοσιώσεως, κατὰ τοὺς αἰνικούς νόμους, μνημονεύσας ἐν ἐπιστημονικῷ συγγράμματι αὐτοῦ τὰ ὄνόματα τεθνεώτων αὐτοκρατόρων τῆς Σινικῆς. Τοῦτου ἕνεκα κατεδικάσθη νὰ διαμελισθῇ ζῶν. Ἄλλ' ὡς ἀγγέλλουσι τελευταίον αἱ ἐφημερίδες, ὁ αὐτοκράτωρ τοῦ Οὐρανίου κράτους ἀπένευε χάριν εἰς αὐτόν, περιορίσας τὴν ποινὴν εἰς ἀπλήν ἀποτομὴν τῆς κεφαλῆς. Τοῦ μεγάλου τούτου ἐγκλημάτου, ὅστις δεινῶς ὕβρισε τὸν νῦν αὐτοκράτορα, το λήθησας νὰ ἀναγράψῃ ἐν βιβλίῳ τὰ ὄνόματα τῶν προκατόγων του, ὅα ἀποκεφαλίσθωσι καὶ αὐτὰ τὰ τέκνα· ἀλλ' ἡ ποινὴ τούτων ἐκτελεσθῆσεται κατὰ τὸ προσεχές φθινόπωρον.

Αἱ μηχαναί, ὧν γίνεται χρῆσις πρὸς τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Πανάμας, ἀντικαθιστῶσι τὴν ἐργασίαν ἡμίσεος ἑκατομμυρίου ἀνθρώπων. Ὅπως τεραστία εἶναι ἡ δύναμις ἢ ἐν τῶν μηχανῶν προσπορίζεται νῦν ὁ ἄνθρωπος καταφαίνεται ἐξ ἀπλῆς συγκρίσεως τῶν νῦν γενομένων ἐργασιῶν πρὸς τὰ ἐν τῇ ἀρχαίῳ συντελεσθέντα μεγάλα τεχνικά ἔργα. Οὕτως πρὸς κατασκευὴν τῆς πυραμίδος τοῦ Χέσπος ἐργάσθησαν 30000 ἐργατῶν ἐπὶ τριάκοντα ἔτη. Ἄν δὲ πρὸς τομὴν τοῦ ἰσθμοῦ ἐργάζοντο μόνον τριακοντακίχλιοι ἄνθρωποι ἄνευ μηχανῶν, καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει δι' ἃς δὲν ἔλ' ὑπῆρχον τὰ προσκόμματα ἅτινα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῶσι ἐκποδῶν διὰ τῶν ἀνθρώπων χειρῶν ἄνευ τῆς ἐπιουρίας μηχανῶν, πάλιν θὰ παρήρχοντο αἰῶνες μέχρις ὅτου συντελεσθῇ τὸ ἔργον.

Τὰ πλεκτὰ περιπέδια, τὰ παντελῶς ἄγνωστα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους, φαίνεται δι' ἣσαν ἐν χρῆσει ἐν Αἰγύπτῳ κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Φαραῶ. Ἐν τῷ τάφῳ μουμίας, ἀποκειμένης νῦν ἐν τῷ Λούβρω τῶν Παρισίων, εὐρέθησαν τέσσαρα ζεύγη, τοιοῦτων περιποδίων, ἐκείνων σχεδὸν τῆς σημερινῆς. Εἶσι λίαν τεχνήντως πεπλεγμένα ἐξ ἐρίου ποδάτων, τὸ δὲ χρῶμα αὐτῶν εἶναι καστανοῦν, εἰ καὶ πιθανῶς ἐν ἀρχῇ ἦτο λευκόν. Αἱ βελόναι, δι' ὧν ἐπλέκοντο ἦσαν προδήλως χονδρότεραι τῶν σημερινῶν, ἢ δὲ πλοκῇ εἶναι ἀγανῆ.

Παράδοξος εἶναι ὁ τρόπος τῆς ταχυδρομικῆς συγκοινωνίας τῶν κατοίκων τοῦ συστήματος τῶν πρὸς νότον τῆς Ἰσλανδίας κειμένων νησιῶν Φαιστωμαυάρον μετὰ τῆς νήσου ἐκείνης. Ὁ τρόπος οὗτος συνίσταται

εἰς τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων διὰ φιαλῶν. Ὁ σάκις τις τῶν κατοίκων τῶν νησιῶν θέλει νὰ πέμψῃ ἐπιστολὴν εἰς Ἰσλανδίαν περιμένει μέχρις ὅτου πνεύσῃ νότιος ἄνεμος, καὶ τότε ἐμβάλλει τὴν ἐπιστολὴν ἐν φιάλῃ σταγανῶς ἐσφραγισμένη, ἣν ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἄντι γραμμικοσῆμου ἢ ταχυδρομικῶν τελῶν ἐμβάλλει προσέτι ἐν τῇ φιάλῃ μετὰ τῆς ἐπιστολῆς καὶ ἄλιγον κηπύρον, ἢ ἐν σιγάρον. Αἱ φιάλαι ἀποδύμεναι ὑπὸ τοῦ ἀνέμου φθάνουσι τάχιστα εἰς τὴν ἀκτὴν τῆς Ἰσλανδίας, ὅπου πολλοὶ εὐρίσκονται ἀναζητοῦντες αὐτάς καὶ πρόθυμοι νὰ ἐγχειρῶσιν τὰς ἐπιστολάς κατὰ τὴν ἐπιγραφὴν τῶν ἀντὶ τῆς ἐγκεκλεισμένης ἀμοιβῆς.

Αἱ νεώτεροι νομοθεσίαι θεωροῦσι ὡς ἐλαφρυντικὴν περίπτωσιν ἐν τῇ προσμετρήσει τῆς ποινῆς, ἂν τὸ ἐγκλημα διεπράχθη ἐν μέθῃ. Τινὲς τῶν ἀρχαίων πολιτειῶν τούναντιον ἐτιμώρουσι αὐστηρότερον τοὺς ἐγκληματοῦντας ἐν μέθῃ. Πικνελεῶς διάφορον εἶοιαν τοῦ δικαίου ἔχουσιν οἱ ἰθαγενεῖς Ἴνδοὶ τῆς Γουιμαρικής χερσονήσου ἐν Κολομβίᾳ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς. Οἱ τοὶ ὑπεύθυνον θεωροῦσιν οὐχὶ τὸν ἐγκληματίασαντα μεθύσον, ἀλλὰ τὸν συντελέσαντα ὅπως οὗτος μεθύσθῃ. Διὰ τοῦτο οὐχὶ σπανίως ἐπιβάλλουσι ποινὰς διὰ τὰς πράξεις μεθύσων εἰς τοὺς πωλητὰς οἰνοπνευμάτων, καὶ τούτους ὑποχρεοῦσι νὰ ἀποζημιώσωσι τοὺς παθόντας διὰ τὴν ζημίαν, ὅσας ὑπὸ μεθύσων ὑπέστησαν.

Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες ἀγγέλλουσιν ὅτι ἡ μικρὰ νήσος Ζοκλὴν Φερνανδέζ, ἐν ἣ ἐπὶ τέσσαρα ἔτη ἐβίωσε μονήρης ὁ Ἀλέξανδρος Σελκίρκ, ὁ Ῥοβινσὼν Κροῦσος ὀνομασθεὶς ὑπὸ τοῦ μυθιστοριογράφου Δανιὴλ Φοέ, ἐμισθώθη ὑπὸ τῆς Χιλικῆς κυβερνήσεως εἰς Ἐλβετίν τινά, ὀνόματι Ῥάτ, ὅστις ἴδρυσεν ἐν αὐτῇ ἀκμάζουσαν ἀποικίαν. Ὁ Ἐλβετὸς οὗτος διοικεὶ τὴν νήσον ὡς ἀντιβασιλεὺς, συγκεντρῶν ἐν ἐκκεντῷ πᾶσαν ἐξουσίαν. Οἱ ἀποικοὶ κύριον ἔργον ἔχουσι τὴν γεωργίαν, ἀλλ' ὑπάρχουσιν ἐν τῇ νησίδι καὶ τινὰ βιομηχανικὰ καταστήματα. Οἱ νέοι Ῥοβινσῶνες εἶναι παντοδραπῶν ἐθνικοτήτων, Αὐστριακοί, Ἀγγλοὶ, Γάλλοι, Ἀμερικανοί, Βουαροί, Ἐλβετοὶ καὶ Ἰσπανοί, ἀλλ' οὐδεὶς Πρώσος, διότι ὁ διοικητὴς ἔχει σφραγὴν ἀντιπάθειαν πρὸς τοὺς Πρώσους.

Ὁ ἀρτίως διορισθεὶς πρωτοκόλλητος τῆς ἐφορίας Μ' ὑπάγει εἰς τὸ φωτογραφεῖον διὰ νὰ κάμῃ τὴν εἰκόνα του. Πρὸ τῆς φωτογραφικῆς μηχανῆς κάθηται κατὰ τρόπον ὑπὲρ τὸ δέον θεατρικόν, τὸν ὅποιον νομίζει ἀρμόζοντα πρὸς τὴν σπουδαιότητα τοῦ νέου ἀξιώματός του.

— Μὲ αὐτὴν τὴν θέσιν κοῦ ἐλάβατε, τῷ λέγει ὁ φωτογράφος, δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς φωτογραφίσω.

— Τί νὰ κάμω; Δὲν εἶχα τὰ πρόσοντα νὰ με διορίσουν εἰς ἀνωτέραν.

— Δὲν ἔνοσῶ αὐτό. Νὰ τοποθετηθῆτε καλλίτερα.

— Καὶ ἐγὼ ζητῶ νὰ με τοποθετήσουν καλλίτερα, νὰ ἴδωμε ὅπως ἂν ἴα ἐπιτύχω τὴν μετάθεσιν.

— Καλὲ, μὴ κάθηθε ἔτσι!

— Ἐγνοία σας καὶ δὲν κάθημα. Ὁλημέρα γυρίζω, καὶ ἔβαλα εἰς ἐνέργειαν ὅσα μέτρα ἤμπορούσα.